

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 9. julija 1936

Štev. 27.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Nauk o sreči

Hočem!... Hočem!... Hočem!
V volji je moč!

Kdo izmed vas pač še ni slišal o pokojnem Emilu Couéju, velikem dobrotniku človeštva, ki je prinesel ljudem zdravja in sreče zgolj s par besedami, z besedami sicer, ki so več vredne od celih skladanic učenih knjig — kdo še ni slišal o tem prečudnem Couéju?

Da, ta prečudni Coué je z neverjetnim instinktom zadel bistvo stvari. Bistvo je namreč, da znamo ugnati svojo domišljijo, da jo tako vprežemo v voz svoje volje, da doživljamo samo veselje in nikoli gorje.

Skoraj nam vsem je naša domišljija sovražnica. Če bi komu prišlo na um, da bi nas dan za dnem bombardiral s črnimi grožnjami, da bi nas božal z blaznimi upi, da bi nam z vsemi mogočimi pretvezami onemogočil mirno življenje in delo: tak človek bi bil pač naš najhujši sovražnik, najspretnejši, najkrutejši in najbolj rafinirani med vsemi. In vendar nam jih naša domišljija dan za dnem takšne uganja — a mi se niti ne zmenimo, da bi jo obrzdale.

Poznam zdrave ljudi, ki jim je življenje zastrupljeno s strahom pred tuberkulozo, s strahom pred rakom; ljudi, ki kar bolešno preže na sleherni znak utrujenosti, nespečnosti ali vročice in si domišljajo, da jih na vseh koncih boli; ljudi, ki svoj živ dan pijó in jedo zdravila, ki se skoraj ne upajo stopiti na zrak, ki se boje slehernega gibanja in piša vetrčica: večina med njimi nazadnje res zbole od gole domišljije, da so bolni.

Potem so še drugi ljudje. Taki, ki ne počno drugega kakor da zavidajo lepota, ki ga srečajo na cesti in še ženske obračajo za njim; da zavidajo lepo raslega atleta, ki razkazuje svoje mišice, da je navadnega smrtnika kar sram; da zavidajo moža, ki je obogatel in iz nič postal velik gospod.

Če že zavidaj ljudem, si vsaj izbiraj: atlet! ni človek, ki bo kdaj bogat, razen če je boksač in še pameten povrh (a v tem primeru pač ne spada med lepote). Mož, ki hoče obogateti, nima niti enega prostega trenutka na dan, ne mirne minute ponoči: tak človek ne bo postal ne lep ne telesno močan. In naposled, gospodič, ki si privoščijo vseh mogočih naslad, dela mu pa ni mar, tak gospodič in naj bo stokrat lepote, bo s časom postal nakazen in usmiljenja vreden slabik. Zavidaj enemu, če že morate, a ne dovoljujte si luksusa, da bi zavidali tudi druge. Če boste zavidali enemu samemu in se boste tega zavedali in si to priznali, ni dvoma, da mu boste skušali postati enaki — z delom, z vajami, z vztrajnostjo: tako boste stopili na dobro in pravo pot potrpežljivosti in se boste naučili ceniti težkoče...

Dobri monsieur Coué je vedel, v katero smer moramo obrniti svojo domišljijo, da si jo brzdamo in ukrotimo. Tehtno je presodil, da je zdravje naše najdražje blago in hkratu tisto, ki ga naša domišljija najlaže izboljša in popravi. Zatorej ni čudo, da je njegov obrazec za avtosugestijo takle:

»Vsak dan se mi v vseh ozirih bolje godi.«

Glejte, da ne boste rekli (če ste na primer prestali hudo bolezen): »Vsak dan me manj boli«. Če hočete, da vam bo dobro, ne smete nikdar niti misliti na zlo; zato so v to smer obrnjene (negativne) avtosugestije zmerom slabe.

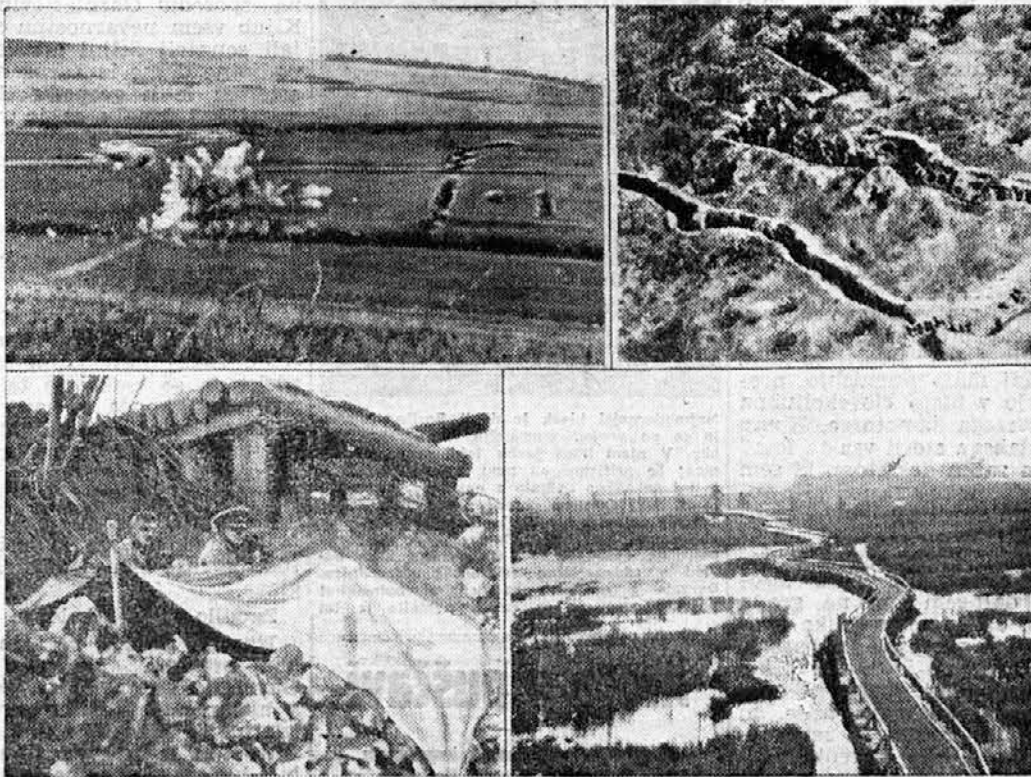
Na primer: če hočete pozabiti nesrečno ljubezen, si nikoli ne govorite: »Nič več ne maram Milojke, nič več ne bom mislil na Milojko« itd. Ali ne vidite, da s takšno avtosugestijo ravno nasprotno dosežete od tistega, kar bi hoteli? Da namreč še mnogo bolj mislite ravno na Milojko? Zato rajši recite: »Obožujem Aneto, ni je lepše, ni je zalše, ni je prikupnejše od Anete«. Le z litanijami v čast in slavo Aneti boste okrevali od Milojke.

Pravijo, da premnogim ljudem pomaga, če dan za dnem, leto za letom ponavljajo Couéjev obrazec. Drugim spet se zdi, da ta obrazec, prav tako kakor jed, ki jo le prevečkrat dobiš na krožnik, postane prisruten, da pride ob svoj prvotni dobri okus in tečnost. Če spadate v to vrsto, si zadevo nekoliko obrnite. Recite si na primer: »Vsak dan sem močnejši, gibčnejši, veselejši«. Če ste bolehave narave, si govorite, da ste od dne do dne gibčnejši; če vam želodec nagaja, si dan za dnem sugerirajte, da imate vse boljše in boljše tek.

Couéjev obrazec pa ne velja samo za vaše zdravje, za vaše telesno in duševno počutje; s pridom in uspehom vam bo njegova avtosugestija služila tudi pri borbi za vaš življenjski cilj. V tej obliki srečamo Couéjev obrazec že tam v osemnajstem stoletju. Takratni letopisi pripovedujejo namreč o nekem človeku, ki je postal slaven general, da se je vsako jutro ustopil za četrto ure pred ogledalo v svoji sobi in si govoril: »Hočem postati slaven general!«

Ta človek je tudi res postal slaven general. Ta človek je bil namreč — Napoleon.

(Po francoščini M. M.)

K namirora v Palestini Arabci so iztirili nočni vlak med Haifo in Lyddo. Strojvodjo in kurjača je ubilo

Razgled po svetu

Neguš v Ženevi

Ljubljana, 7. julija

Abesinska »prigoda« je po daljšem odmoru dozorela iz epike v dramatiko. Te dni je imela ženevska Zveza narodov deliti poslednjo pravico, nato pa položiti afero v arhiv. Prišlo je pa nekoliko drugače. Prišel je namreč na sejo sam neguš.

Ni važno, ali so italijanski časniki zagnali krik in vik, ko so zagledali cesarja brez dežele; tudi ni važno, ali je ta cesar govoril v amharščini ali v evropsčini. Važno je, da so si evropski diplomati od Edna tja do Bluma na vse kriplje prizadevali, da bi cesarja odvrgli od tega »demonstrativnega« nastopa v parlamentu narodov. Važno je, da je bil že sam prihod črnega vladarja v palačo, kjer se zbirajo častitljivi zastopniki kulturnih in civiliziranih narodov, klobuta v obraz vsemu zahodnemu svetu, klobuta ki jo je Evropa v zadregi pogoltnila, ker se je le predobro zavedala, da jo je dobila po zaslugi.

Ni važno ta trenutek, ali je pod Haillejevo vlado cvetelo suverenstvo v Abesiniji ali ne; ni važno, ali Italija povzdignila to zaostalo deželo. Važno je, da je prišel za morskimi poglavar med nas visokorodne belokožce in da je najvisokorodnejšim med nami, mogočnim Angležem, javno in v obraz povedal, da so ga izdali, da so hladnokrvno požrli svojo besedo in poglani njega, ki se je nanje zanašal, v pogin.

To, samo to je važno ta trenutek. Zakaj to je tudi neovrgljiv dokaz, da Evropa propada. Moralno in materialno. Angleži nimajo na vesti samo Abesinije; ušeli so se pač zastran razmerja moči med Abesinijo in Italijo. To je človeško, čeprav zgodovina takih reči ne oprostí. Nekaj drugega jim mora zameriti kulturni svet: da niso iz svoje napake s a m i izvajali posledic, nego jih je moral tisti, ki je položil svojo usodo v njihove roke. Da niso tedaj, ko so že videli, da bodo Italijani zmagali, vsaj nekaj skušali rešiti za svojega varovanja; vsaj toliko, da ne bi bil mogel priti v Ženevo in jim pred vsem svetom pljuniti v obraz, da so požrli besedo.

Tu nam prihaja v spomin neka prigoda, ki se je pripetila slavnemu anglo-amerikemu trgovcu in mojstru reklame Selfridgeu. Nekega dne mu je prodajalec urejal izložbo dragocenega krzna. Bil je že gotov, ko se je spotaknil odhajaje iz izložbe. Hudega se sicer ni zgodilo, le par tablic s cenami se je pomešalo. Tako je prišla tablica s ceno 55 funtov (14.000 din) pred krzno, ki je stalo 25 šilingov (250 din), in narobe. Na nesrečo ni tega nihče opazil. Pol ure nato je brez sape planila v trgovino mlada, elegantna dama in zahtevala razstavljeni plašč.

»Tistega za 55 funtov?...« se je namuznil Selfridge, meneč, da se je zarekla. »Ne, motite se,« je odvrnila dama. »25 šilingov je napisano, da stane.«

Selfridge, dama, prodajalec in še drugi so planili pred izložbo. Res. Dama je imela prav.

»Well,« je malomarno menil Američan. »Pomota je. Toda krivi smo mi. Plačali boste za plašč... 25 šilingov.«

Selfridge je izgubil skoraj 14.000 din. Toda čez teden dni je ves London govoril o njem in njegovi moztosti. In tako je s to izgubo več zaslužil, kakor bi bil spravljen v žep, če bi bil pred ono damo požrl v izložbi napisano besedo.

Selfridge je bil mož. In njegova moztost se mu ni nikoli otepala. Bojimo se, da se bo še nam vsem otepalo, da v italijansko-abesinskem sporu Angleži niso bili možje.

Observer.

Tovarna konfitov in čokolade UNION KAKAO svoj KAKAO SPECIAL z najmodernejšimi stroji in samo iz prvovrednih sirovin. Zaradi tega je UNION KAKAO odličnega okusa in zelo lepe temne barve. UNION KAKAO je zelo dobro in izdatno hranljivo in zato zelo poceni. UNION KAKAO je zaradi svoje hranljive sestave najboljša hrana za otroke in mladenčce. Imenujte povsod izrečno samo UNION KAKAO.

„Vampir“ na bretonskem gradu

Skrivnost starega francoskega barona

(b-I) Brest, julija

Mestece Quimper, skrito v romantičnem zalivu na bretonskem obrežju, je na glasu enega izmed najdragocenejših draguljev lepe Bretanje; za biser med biseri bretonskih pokrajinskih krasot pa velja grad častivrednega gospoda Charlesa le Boutillierja, le par kilometrov oddaljen od obrežja. Toda v začetku letošnjega poletja je že vse kazalo, da bo monsieur Boutillier postal junak grozljive afere, ki je daleč onkraj francoskih meja razburkala duhove.

Bogat kakor je bil že od rojstva, si je graščak pod stara leta lahko privoščil tudi kakšno ekstravagantnost. Obdan z mnogoštevilno služinčadjo je živel življenja francoskega plemenitaša naših dni in se načelno ni menil za čenče, ki so se polastile njegove osebe, odkar je bil tako rekoč obrnil svetlo hrbet. Da to njegovo življenje ni pravo samotarstvo, kaj šele puščavništvo, so ljudje kaj kmalu ugotovili in spravili staremu gospodu do ušes; toda noben ni bil tako fantastični govorniki se ni posrečilo spraviti plemića ob njegovo dobro voljo. Ali naj bi se mar s svojimi šestdesetimi leti popolnoma odpovedal življenju? Ali si ne bi smel privoščiti niti skromnega luksusa »družbenice«? Ali je bilo mar hudodelstvo, če je nekaj let imel zmerom pri sebi kakšno zalo dekle, da mu je kakor ljubljena hči pomagala krajšati čas?

Ljudska govorica je sicer hotela vedeti, da so bile deklice Boutillierju v čisto druge namene; da se na njegovi graščini že dolgo dogajajo čudne reči — skratka, da je na videz veselo podoben in častivredni francoski baron tako rekoč bratranec najgrše pošasti iz francoske kriminalne zgodovine in bo dočel sotrpin strahotnega — Landruja.

Popolna zamljivost služinčadi, absolutna prepoved dostopa na graščinska tla in ne nazadnje to, da so se vse pri gospodu Boutillierju uslužbene družbenice kar na lepem vdrle v zemljo: vse to je ne samo netilo čedalje glasnejše govorice, nego jim je bilo celo dokaz. Vselej kadar je katero dekle preživelo pri njem kakšno leto dni, je potem z nesrečnico odšel na daljše potovanje — in se vrnil sam. Deklet ni nihče več videl; kam so izginila, niso okoliške klepetulje nikoli izvedele. Kje, kdaj in kako je stari Modrobradec svoje »žrtve« spravil na drugi svet, je ostala strahotna skrivnost; prav nihče pa ni dvomil, da jih je umoril.

Nekako pred kakšnim letom dni se je zgodilo, da je prišla na grad nenavadno lepa osemnajstletna Jeanne Verdierjeva; in prav njej je bilo namenjeno, da bo razkrinkala strahotno in gnusno početje starega pohotneža, kakor so ga bile krstile najbolj informirane trške klepetulje.

Tako ljubka, tako ganljiva v svoji lepoti, tako krotka in otroška ni bila še nobena od mladih dam, ki jih je bil Boutillier izmamil v svojo vilo. Zato je tudi razumljivo, da je šla njena usoda sosedom še posebno do srca, mnogo bolj kakor usoda tolikih njenih prednic; višek je njihov strah dosegel tisti dan, ko je graščak s svojo »varo-

vanko« odšel z gradu. Ali se bo tudi to pot vrnil sam kakor se zmerom doslej? so se v strahu spraševali ljudje. Ali se bo pa vsaj ta nedolžni otrok rešil iz njegovih krempljev?

Med upanjem in strahom so ljudje ugibali cela dva meseca; in potem je kajpada udaril skandal na dan, kakor je vsa srenja pričakovala.

Monsieur Boutillier se je namreč tudi to pot vrnil sam s potovanja. Sicer se mu ljudje še niso upali poslati policijo v hišo, zato se je pa gospod župan usodil priti na »priložnost« obisk k svojemu najboljšemu davkoplačevalcu, da bi tako mimo grede pogledal, kaj se prav za prav dogaja v tej zakleti hiši.

Toda vrli mož še ni utegnil dobro načeti kočljivo zadevo, ko je ves v zadregi in sramu obmolnil; kajti njegov gostitelj mu je s širokim smehom in s sočno staro-francosko grobstjo razodel vso »strahotno« resnico.

»Gospoda malomeščanska naj rajši pometa pred svojimi vrati,« je menil graščak in udaril po mizi. »Ljudje naj malo premislijo, preden teptajo v blato človekoljubna dejanja starega samotarca. Komu sem kaj slabega storil vsa ta leta? Mladim in zalim dekletom, ki sem jih tako očetovsko vzljubil? Ne veste, kaj sem storil z njimi? Pomožil sem jim! Izbral sem si jih iz vseh mogočih krajev širne Francije, najsiromošnejše med siromošnimi, dal sem jim na gradu priložnost, da so se nekoliko opomogle, da so vzcvetele, povprašal sem jih, kaj jim je hudega, kje jih čevlček žuli, poslušal sem njihove skrbi, sanje in želje, in potem sem šel in jim te želje izpolnil. Vsaka je bila z grenkim srcem pustila kje svojega »prijetelja«, ker je morala v svet, da si z delom prisluži denar za bodoče ognjišče. In jaz? Ali sem mogel s svojim denarjem kaj boljšega storiti kakor tem ubogim sirotam izpolniti njihove srčne želje? Vidite, to je vse, to so moja »hudodelstva« — hudodelstva pač zato, ker se usodim kovati srečo in veselje svojih starih dni tako, kakor se meni hoče.«

In stari gospod je v podkrepitev svojega pripovedovanja srdito razgrnil pred županom cel svoj listin in uradnih pisem. Kaj je hotel vrli mož? Osmarčen se je vrnil med svoje občane in jim razodel skrivnost človekoljubnega graščaka in njegovih lepih deklet...

C. Chamfort

Ura se je izgubila

(R-O) Genova, junija

V Paviji je bil neki Bruno Busi pred nekaj dnevi ukradel hotelirju, kjer se je nastanil, manjšo vsoto denarja in zlato uro. Hotelir je imel nos, kdo bi utegnil biti tat; tako sta se pri Busiju še tisti dan oglasila dva policijska nadzornika in mu vse obrnila narobe. Denar sta našla, zato pa ni bilo ure nikjer.

Odpeljala sta Busija s seboj. A ni bil še na stražnici, ko ga je začelo strašno zvijati v želodec. Tedaj je policistoma priznal, da je tisti trenutek, ko je slišal, da trkasta pri njem, v strahu uro pozrl.

Tatu so namesto v zapor odpeljali v bolnišnico. In tam so ugotovili, da je ura — prav majhen in ploščat izdelek — res v Busijevem želodecu. Iz se težavo so mu jo spravili na dan.

Toda hotelir pravi, da zdaj ure ne mara več, češ da je šla preveč nečedno pot...

Najmodernejši kiosk je dobil Berlin. Imenuje se po svojem izumitelju Reichertov stebler. V njem imaš javno telefonsko govornico; če pritisneš na neki gumb, se dvigne iz tal nekakšno dvigalo z nosilico, obvezami in zdravili za prvo pomoč ponorečencem. V zgornji polovici kioska je instaliran zvočnik; vključevali ga bodo, kadar bodo govorile politične osebnosti. — Naša slika kaže pogled v notranjost telefonske govornice. Dvigalo z nosilico in drugimi bolniškimi potrebščinami se je ravno dvignilo iz tal.

Afera v puščavi

Povest o premenjenem impresariu in še premenjenih Beduinih

(K-I*) Kairo, junija

»Prisežem,« je izjavil obtoženec Paul Garnier, priznavši svojo krivdo, »da so imeli tudi tokrat moj Arabci točna navodila.«

Da so bili Arabci res »njegovi« in da so imeli res »navodila«, to je bila vprav glavna točka obtožnice.

Paul Garnier je veljal dosihdob za najposobnejšega in splošno priljubljenega lastnika podjetja za tujski promet. Njegovi razkošni avtobusi so že leta in leta prevajali potnike h Keopsovi piramidi, na jezove Nila in v najlepše oaze Libijske puščave. Razvajeno občinstvo, ki se je zatekalo h Garnierju, mu je ob vrnitvi iz pravilnih jutrovske predelov vselej izrekalo prisrčno zahvalo za posrečene prireditve, saj so bile vsakokrat polne presenečenj in senzacij, šaljivih in razburljivih.

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Holandija št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija št. 1117-94. Paris; Luxemburg: št. 5967. Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Bog sam si ga vedi, ali je bil Garnier otrok srečne zvezde; res je samo to, da se je na slehernem njegovem velikem potovanju dogodila zmerom kakšna nenavadna pustolovščina. Včasih so domačini napadli razvajene izletnike, včasih so jih presenetili ponoči, ko so pokojno počivali po šotorih, toda vselej se je zadeva po posredovanju gospoda Garnierja dobro končala. Ropi dragocene prtljage, srditi napadi oboroženih Arabcev s sovražnimi jimi plemeni, so bili zmerom na »sporedu« Garnierjevih odprav. Kljub vsem nevarnostim so prihajali senzacij željni gentlemeni in podjetne dame iz Združenih držav zmerom le h gospodu Garnierju, zakaj kaj kmalu se je razvedelo, da so Garnierjeve odprave najzanimivejše in da so nevarnosti prav za prav nenevarne, če potuje z odpravo gospod Garnier osebno. Možakar je namreč vselej znal z nepopisno spretnostjo domačine ugnati v kozji rog.

Konkurenčna podjetja so sicer že dolgo sumila, da pri Garnierjevih odpravah nekaj ne more biti v redu, zakaj neverjetno se jim je zdelo, da se vsaka, še tako velika nevarnost konča s happy-endom. Nekateri so celo javno trdili, da so vsi taki napadi in spopadi samo naročeni, da povzdignejo pisanost Garnierjevih izletov.

Poslednja Garnierjeva odprava je jasen dokaz, da ta zlobna podtikanja niso bila čisto brez repa in glave.

Zgodilo se je takole:

Izbrana družba bogatinov se je pod osebnim vodstvom gospoda Garnierja odpravila na potovanje. V bližini neke beduinske vasi so si izletniki v slikoviti okolici postavili šotore in legli k počitku. Noč je bila hladna, mesečina je lila z neba, skratka, bilo je kakor v raju. Ko so se tudi poslednji izletniki spravili spat, so zdajci navallili nanje sinovi puščave in jih od prvega do poslednjega zvezali. Kakopak so jim pretaknili vse žepne in pobrali iz kovčgov vse dragocenosti in kolikaj vredne predmete. Napadalcu se pa za čudo niso dotaknili ne šoferja ne njegovega pomočnika ne monsieurja Garnierja. Niti zvezali jih niso, pač so pa morali zastraženi z oboroženimi domačini gledati, kako roparji plenijo njihove izletnike. Garnier je medtem na smrt prestrašeno gospodo neprestano bodril in tolažil, češ da jim bo pozneje za mastno napitnico prinesel vse nakradeno blago nazaj. Obljubil jim je, da bo takoj po odhodu roparjev sedel na svoje motorno kolo in zasledoval Beduine. Kljub njegovim zatrdilom mu pa gostje tokrat niso nič kaj marali verjeti.

Ko so roparji naposled pojoč bojne pesmi odšli, je Garnier s strahom ugotovil, da sta z Beduini odšla prostovoljno tudi šofer in njegov pomočnik. Koj je zasumil, da sta ga oba tiča izdala in se pripridila roparjem. O tem se je do dobra prepričal, ko je na motornem kolesu podil za Beduini in so ga le-ti sprejeli s krogami iz pušk. Monsieur Garnier se je skril za motorno kolo in je bil naposled zadovoljen, da mu je krogla prehlajala samo bencinski rezervoar namesto glave. Ves skesan se je revež vrnil k svojim gostom in jim moral priznati, da mu tokrat pogajanja niso uspela.

»To je prav gotovo prvi in poslednji primer v moji praksi,« je zatrjeval po končani sodni razpravi. Prostdušno je tudi priznal, da je svoje goste na vsakem potovanju zabaval z »naročnimi« pustolovščinami. Naposled se je še pridušil, »...da se kaj takšnega ne

Zanimivosti z vsega sveta

Do tri metre visoko je stala pretekli teden voda na zagrebških ulicah, ko se je nad mestom utrgal oblak. Škoda gre v milijone.

Nosač zadel milijon. Pri žrebanju velike pariške nagrade, združenem s konjsko dirko, je zadel milijon francov neki Prunier, nosač na pariški železniški postaji in oče šestih otrok.

Kako trava rase, je moči videti v Braziliji: neka vrsta bambusa zraste namreč za 20 centimetrov na dan. Mastlina je doma v vlažnejših predelih Brazilije; nekatere zrastejo do pet metrov visoko, a prav kmalu ovenejo.

Pilotski izpit z odličnim uspehom je nedavno napravila v Kaliforniji katoliška redovnica, sestra Marija iz samostana Sv. Jožefa pri San-Franciscu. To je prva pilotka med nunami.

Jekleno hišo, demontirano na 25.000 delov, so te dni z letalom prenesli iz Čikaga v Hollywood in so jo tam spet znova sestavili. Prenos hiše je stal samo 20.000 din.

Peš sta krenili iz Stockholma na Dunaj gospodični Lundborg in Karlhamner. V dveh mesecih nameravata biti na Dunaju, od onod pojtdeta pa jeni na isti način nazaj v Stockholm.

Blagoslov je v delu, so rekli pri vodstvu neke ameriške strojne tovarne in so napravili za svoje 70letne upokojene delavce posebno delavnico; v njej lahko delajo, kar jih je volja. Če kaj porabnega narede, dobe za to tudi plačilo.

13 vagonov polzev so zadnje tri mesece izvozili iz Premurja in Medijmurja na Francosko. Polže so nabirali zvečne kmečki otroci. Izvozniki so nabiralec plačevali sprva po 75 par kilo, prejšnji mesec so pa poskočili kar na 1 din 25 par. Tako so nabiralec polzev zaslužili v treh mesecih približno 130.000 din.

Zapor do 60 dni smeje Američani po nekem novem zakonu odsedeti v »obrokhi«, t. j. v času dopusta, ob nedeljah in praznikih. Kaznjenci se morajo javiti upravi kaznilnice v soboto opoldne, da presede nedeljski počitek do ponedeljka zjutraj. To gre dotlej, dokler ne odslužijo kazni.

Svoje tri sinčke je v valu blaznosti ustrelila neka Američanka, ko je šla z njimi na izlet v okolico Madisona v ameriški državi Maine.

Nova Zelandija ima po najnovjšem ljudskem štetju samo 1.573.000 prebivalcev. V zadnjih desetih letih je zrastle komaj za 165.000 duš.

Svojih 35 milijonov avtomobilov so do danes izdelale Fordove tovarne. Vsak avto je vrgel Fordu okoli 1000 dinarjev čistega dobička. To se pravi, da je Ford do današnjega dne zaslužil z avtomobili 35 milijard dinarjev. Kosmaten dobiček pri vseh Fordovih podjetjih je bilo v zadnjih 30 letih 700 milijard din, čistega pa okrog 42 milijard.

Lepotna kraljica. V Chandelariji (Neveda, USA) je pri nekem tekmovalju dobila nagrado za najlepše noge sedemnajstletna Alice Stantonova. Na žalost so ji morali pozneje nagrado spet vzeti, ker je prišlo na dan, da je njena leva noga... iz lesa.

36.500.000 avtomobilov šteje ves svet. To se pravi, da pride povprečno na 55 ljudi po en avto. 71 odstotkov vseh avtomobilov premorejo ameriške Združene države.

bo nikoli več zgodilo, že zaradi njegove blagajne na...«

To so mu kakopak prav radi verjeli, ker bo moral Garnier odsedeti zapor in povrnil oropanim izletnikom vso škodo. Pobeglim izdajalcem in podjetnim sinovom puščave pa še do danes niso prišli do živga.

Pot v novo življenje

Nemški napisala
Gabrijela Reuterjeva

Osební vlak je po malem sopihal v pomladni popoldan. V oddelku drugega razreda sta si sedeli pri oknu dve dami nasproti. Sami sta bili in druga druge niti poznali nista.

Na levi je sedela mlada, prikupna in negovana dama, svetloplavih las in sinjih, nekam zasamnjanih oči. Njena sosedica — kakšnih petnajst let je bila starejša od nje — je sedela zatopljena vase; zanikrna je bila njena obleka in nenegovana njena zunanost. Gosti temni lasje so ji viseli izpod klobuka, lepo zarezane ustnice ji je pačil trpek izraz. Sive oči so zrlje topo in medlo predse, tako medlo, kakor zro oči zgarane starke... Niti skozi zaprasto okno ni pogledala; nič ji ni bilo mar zelenih lok, cvetočih črešnje, zelenelih bukev ne prijazno mežikajočih vasic, ki so švigale mimo...

Tudi mlada, kipeča ženska na levi se ni zanimala za pokrajino. Zdalj pa zdaj jo je stresel čuden drget — in lepe sinje oči so ji za-

lile solze. Zdajci so se ji kakor potok vile po licih; glasno je zahtevala in jokala, jokala... Naj se je še tako premagovala, naj si je še tako pogosto otirala solze, naj se je še toliko skušala s čitanjem zamotiti — ni mogla več zajeziti prekipelga gorja. Jokala je ko nebožljivi otrok, tako vroče in iskreno, da bi se bila še kamnu zasmilila.

Ure so minevale; solnce se je nagibalo že k zatonu, ko se je starejša tujka zbudila iz svoje odreenosti. Šele takrat je opazila bridko žalost svoje sosede in ji dejala:

»Ne jočite več; ni je stvari na svetu, ki bi bila vredna tolikih solz!«

Tujkin glas ni bil sočuten, tudi ne blag; suho in stvarno je zvenel. Mlada ženska se je zdrznila in zadirčno odgovorila:

»Kaj vi veste! Ko pa gre za mojega moža.«

»Ako bi vam bil umrl, bi drugače jokali. Ker pa živi — moj Bog, potlej so vendar vaše solze odveč in zaman; prav nič ne popravijo in ne zboljšajo... Toda... ne zamerite: vaša bolečina in vaše tegobe mi niso nič mar.«

Naslonila je glavo na blazino in zaprla oči, toda čez nekaj minut je mlada sopotnica spet udarila v lhtenje.

»Spala bi rada,« se je oglašila tujka. »Dolgo sem bila bolna — in slabotna sem še. Ali bi ne mogli...?«

»Spati nemara?« je očitaloče vprašala mlada plavalaska. »Jaz že tedne in tedne nisem zatisnila oči.« »Je še dodala, kakor bi hotela reči: »če jaz ne spim, tudi tebi ni treba!« vsaj tako je zvenel njen trpki glas.

Tujka jo je samo trudno pogledala in zaprla oči.

Takrat je nenadejano kriknila mlada ženska kakor iz uma:

»To je moja poslednja pot! K možu se peljem... ločiti se bom dala, ali pa...«

Zdela se je, da žalost v njej prekipava, da jo duši, da bo po njej, če ne bo mogla nikomur potožiti svojega gorja.

»Ali je vsega tega treba, če ga ljubite?«

»Ne morem drugače, ko me pa zanemarija in se vlači z drugo,« je zastokala plavalaska.

»Torej mu hočete sami odpreti vrata v prostost? Sami ga hočete nagnati svoji tekni v objem?« je zamolklo vprašala tujka in mirno pogledala mlado ženski v oči.

»Nikoli!« je hripavo kriknila mlada žena. »Nikoli, prisežem vam. Sicer pa — z ono babnico je bil že srečen,« je tiše dodala, »pa me ni

nič vprašal, ali sme, ali ne sme. Najhuje me pa to boli, da mi ga je prevzela moja najboljša prijateljica, tista, ki sem jo imela skoraj tako rada ko njega!«

»Da, da! Zmerom te pretete najboljše prijateljice!« je zamrmrala tujka. »Bog sam si ga vedi, zakaj imajo med tolikimi milijoni moža ravno na našega lastnega moža takšno piko. Pa je že tako!...«

Mlada žena ji je vneto prikimala in se zaupljivo sklonila k starejši sopotnici. Pogledala ji je v trudne, meglene oči, ki so bile morda nekoč lepe in živahne.

»Prepirljiva je bila,« je šepetajoče pripovedovala mlada plavalaska z vlažnimi ustnicami, »že v dekliskem vzgajališču. Dobro sem vedela, toda on mi ni hotel verjeti; kakopak, ko se mu je pa zdela posebljena popolnost. Zdalj jo je spoznal, pa še kako! Vse znanee mu je odtujila... Se svojih otrok ni smel več videti... njihove slike je raztrgala na drobne koščke... ker so moji otroci! Joj! joj! Takšen je bil konec; zdaj je je sit do grla.«

Poslednje besede je kriknila zmagoslavno. »Zdi se mi, da jo zdaj naposled celó sovraži, zakaj dober in skrben človek je... in ker je tak... mora zlobnico sovražiti! Ali mar ne?«

»Zdalj, ko je spoznal njeno niz-

kotnost, se pa hočete ločiti od nje-ga? Zakaj, za čas božji? Morda je našel pravo pot, ki ga bo privedla nazaj k vam...«

»O, zdaj naj bi bila spet jaz dobra? Nikoli! Da, on bi se že hotel vrniti — spokorjeni grešnik — toda zdaj so v meni zaklenjena vsa vrata. Že zdavnaj sem stvorila tožbo za ločitev... naj gre stvar svojo pot. Samo zastran otrok se morava še pomeniti. Zdalj, po vsem prestanem trpljenju, mi bo pravo zadostne, če se bom lahko pošteno maščevala. Zaprla mi bom vrata svojega doma, z dvema ključavnicama jih bom zaklenila... Otroci bodo moji... ni dvoma, saj imam dokaze... Nikoli več jih ne bo videl!«

»No, vaše solze me niso prepričale, da se hočete z naslodo maščevati. Prej narobe!« je hladno pripomnila starejša sopotnica.

»Kaj si čem... Razburjena sem in živčna od duševnega trpljenja!«

»Nak! To ni zgolj živčnost, to je ljubezen. Prepričana sem, da se zmerom ljubite svojega moža. Iz vse duše ga ljubite... ubogo dekle. Ubilo vas bo to maščevanje...«

»Prava reč, saj bo tudi po njem!«

»In otročki? Ne matere ne očeta ne bodo več imeli!« je svarljivo pripomnila tujka.

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Gorkij v Ameriki

(b-W) Pariz, julija.

Ob smrti Maksima Gorkoga se je najslavnejšega sodobnega ruskega pisatelja spomnil ves kulturni svet. Najbolj navdušene slavošpeve so mu pa menda napisali Američani — ko le ne bi bili pri tem pozabili dogodka, ki ga je Gorkij doživel pred vojno ob svojem prihodu v Združene države.

Ko se je namreč revolucionarni pisatelj izkrcal v Newyorku, jo je mahnil v najbližnji hotel in naročil sobo. Seveda se je moral vpisati v tujsko knjigo in povedati, kdo je. Tedaj mu je pa ravnatelj hotela sporočil, da ne more imeti pod svojo streho moža, ki slovi širom sveta po svojih prevratnih političnih nazorih.

Isti odgovor je dobil Gorkij v vseh hotelih, kjer je potrkal. Če se ga ne bi bil nazadnje usmili neki rojak, bi bil pisec »Matere« moral prestopiti svojo prvo ameriško noč na cesti... (»Intran«)

Ekspresna poroka

(X-O) Sydney, junija

V Fremantlu v Avstraliji si je neka družba privoščila obilno in dobro zalito kosilo. Beseda je kajpak nanesla tudi na ženske. Eden izmed zbranih gostov je bil videti nekam potr in otožen; povedal je, da je dekle, ki jo je ljubil, zavrnila njegovo snubitev in se poročila z drugim.

To je slišal tudi neki Robert Blair. Očital je nesrečnemu zaljublencu, da ima premalo zupanja vase. Beseda je dala besedo in Robert Blair se je postavil, da se bo oženil s prvo žensko, ki jo bo srečal na Francoskem — drugi dan se je imel vkrcati in se odpeljati v Marseille — in da bo srečen z njo. Domenili so se in sklenili stavo za čedni znesek 1000 funtov sterlingov (četrt milijona dinarjev).

Blair se je pripeljal na Francosko. Ko mu je v Marseille carinar zadajal običajna vprašanja, je Avstralec iskal z očmi človeka, ki bi mu pomagal sporazumeti se s carinarjem. Tedaj se mu je ponudilo za tolmača mlado in zalo dekle; v pristanišče je prišla, da prevzame na carini blago za svojega očeta, častivrednega marsejskega trgovca. Ko je Blair zapuščal carinski urad, jo je vprašal, ali ga ne bi marala za moža. Kajpada mu deklica ni pritrdilo odgovorila, a tudi odbila ga ni. Čez nekaj dni je pa le pristala. Premislila se ni niti tedaj, ko ji je Blair na voznji v Avstralijo priznal svojo stavo.

In danes sta Bob in Cecilija Blair najsrečnejši par prostranega britanskega cesarstva.

(»Smith's Weekly«)

Recept za krokodile

(S-Z) London, julija.

Neki indijski lovec si je izmislil originalen način, kako bo ubil velikega in požrešnega krokodila. Zaklal je kozlička, mu razparal trebuh, vzal iz njega drobovje, namesto tega je pa položil vanj dva kosa živega apna. Potem je mrtvo žival spet zašil in jo postavil na noge na breg reke.

Priplaval je krokodil, zagledal

vabljenega kozlička, šavnil po njem in ga požrl.

Toda živo apno je začelo kroko-dila žgati v želodcu. Da si ohladi pekoče bolečine, se je nažlamlpal vode. S takim uspehom, da se je živo apno spremenilo v gašeno in se jelo napihovati in širiti — učinek je bil torej prav tak kakor pri eksplozivnem naboju.

Ko je čez kakšno uro prišel lovec naokoli, je zagledal ob bregu mrtvega krokodila. Potegnil ga je na suho, mu razparal trebuh in videl, kar je pričakoval: vsa notranjčina živali je bila razdejana od dumdumskega kozlička.

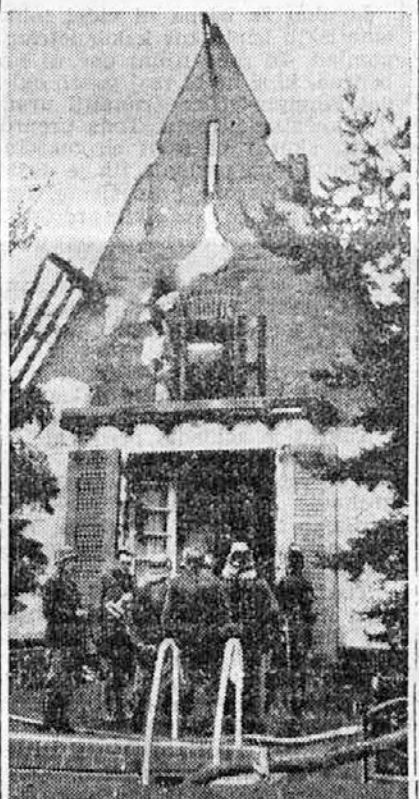
Pomembna sedmica

Neki naš dolgoletni naročnik nam je poslal tole res zanimivo pismo o usodni sedmici, ki ga spremlja v življenju:

Javornik, julija

Rojen sem leta 1877; na Javornik sem prišel 7. 6. (1905); kot dijak sem stanoval v Ljubljani, Mestni trg 17; ko sem prišel na Javornik, sem stanoval v hiši št. 97, nato v hiši št. 78; hišo na Javorniku št. 47 sem kupil 27. 7. 1927; rojstni dan moje žene je 17. 7.; moj god je točno 7 tednov po godu moje žene; imel sem mačka, ki se mi je izgubil 17. 7. (1929); imel sem psa, ki se mi je izgubil 27. 7. (1929); god moje mame je 17. 3.; moj brat je prišel na obisk 7. 8. 1929.

Torej kakor vidite, sestoji moja kronika skorajda iz samih sedmic — ali so srečne ali nesrečne, sam ne vem. X. J.

Nemškemu boksaču Maksu Schmelingu je kmalu po vrnitvi iz Amerike pogorela vila v berlinskem predmestju Saarowu; pri neki navtihi je bila strela udarila vanjo. Časilec se rešil le nekaj boksačevih lovskih trofej, podstrežje z raznimi slikami, knjigami in dragimi spominki so pa plameni uničili.

Zgodba o poštenosti

(b-K) Newyork, julija

Osem mesecev je tega, ko je nezaposleni inženjer Dick Norwich iz Čikaga našel nartcano denarnico in jo takoj odnesel njenemu lastniku, nekemu milijonarju; zato je dobil službo v njegovem podjetju.

Te dni je milijonar umrl. Vse svoje podjetje in do malega vso gotovino (skoraj 3 milijone dolarjev, t. j. 140 milijonov dinarjev) je zapustil poštenemu inženjerju. V oporoki je napisal, da je hotel po zaslugi nagraditi »edinega poštenjaka«, ki ga je srečal v življenju.

(»Pr. Tagbl.«)

Učitelji in žurnalisti davkov prosti

(c-K) Rio, julija

Ustavni odbor brazilskega senata je pred kratkim sklenil v skladu z novo ustavo oprostiti časnike in učitelje plačevanja davkov, češ da sta ta dva poklica posebno zaslužna za splošnost.

Kje je še Evropa za Južno Ameriko!

Kitajska pijača

(s-w) Pariz, julija

Kaj pijejo razni narodi v vročih dneh (ki jih bomo, upajmo, vendarle tudi pri nas ućakali)?

Francoz, pravijo, si gasi žejo z vinom; Anglež s pivom; Američan z whiskyjem. In Kitajec?

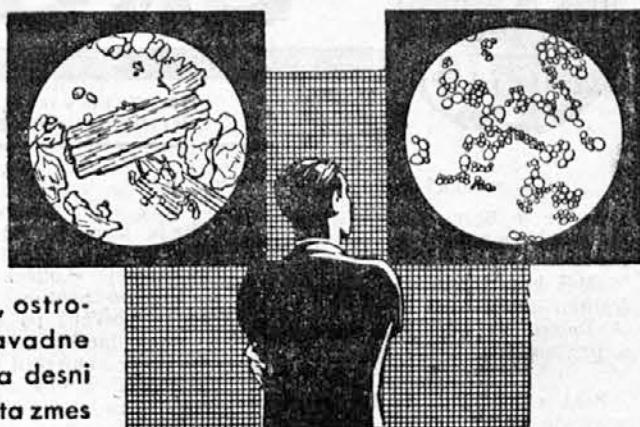
Pred kratkim smo nekje brali, katere pijače na Kitajskem najbolj cenijo. Eno izmed njih izdelujejo iz kosti tientsinskih tigrov. Kostl suše mesece in mesece na soncu, potem jih pa vržejo v rižev alkohol in v njem se namakajo; dokler se popolnoma ne razkroje; to traja nekako petnajst let.

Seveda imajo pa Kitajci tudi še drugačne pijače, bolj »domače«, da se tako izrazimo. Takšna pijača je na primer na-ka-pej iz kvinkvine. Še bolj je pa v čislju moakvej-lu, nekakšno vino, stisnjeno iz soka rožnih listov; po okusu spominja na zlahtnega ogrskega tokajca. Prebivalci nebeškega cesarstva trde, da osvežnejše pijače svet ne premore. (»Intran«)

Zdravljenje prekomerne debelosti

Vzrok debeljenja je največkrat uživanje preobilne in nesmotreno sestavljene hrane ob nezadostni zaposlitvi mišičevja. Pri moških najdemo vzrok debeljenja tudi še čisto v preobilnem uživanju alkoholnih pijač, pri ženskah pa se pojavlja zlasti po prekoračenem 25 letu starosti. Sredstev proti preobilni debelosti ne manjka. Takšna so n. pr. izdatno gibanje mišičevja, sport, mehanična sredstva (masaža), elektrika, parne kopeli itd. Vendar pa vemo, da imajo te metode vsaka tudi svojo slabo stran, škodljiva pretiravanja in celo nevarnosti za zdravje. Slab-

Razsodite sami!

Mnogokratno povečano

Na levi okorna, ostro-roba zmes navadne zobne kreme, na desni fina, skrbno zmleta zmes Sargovega Kalodonta.

Ako pomislite, koliko morajo zdržati zobje s čiščenjem ne samo v enem letu, temveč v vsem življenju, tedaj ne boste več odlašali da uporabljate vedno Sargov Kalodont. Kajti pri Sargovem Kalodontu veste: izredno fina sestavina polira zobno sklenino zares prizanesljivo. Neštetokrat preizkušeni sulforicinoleat, ki ga v naši državi vsebuje edino Sargov Kalodont, odpravi in prepreči nevarni zobni kamen, ki je vzrok tolikih velikih zobnih bolečin.

* Pozor! Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varčna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU
DOMAČI IZDELEK

tinske tablete za hujšanje, ki so sestavljene iz zdravilnih mineralnih soli in neškodljivih ekstraktov zdravilnega rastlinstva, odstranjujejo brez najmanjše neprijetnosti vse pojave in znake čezmerne debelosti. Mladiško sveže se torej počutite, ako uporabljate Slatinske tablete za hujšanje, ker izginje odvisna maščoba s trebuha, s stegen, izpod brade, vratu in skratka povsod, kjer je doslej kazila zunanost in iz notranjih organov. Nenormalna teža prične padati, telo postane vitko in lahko in daje v pridobljeni novi prožnosti zopet veselje do življenja. Slatinske tablete se dobe v vseh apotekah 50 tabl. Din 24.—, 100 tabl. Din 39.— in 200 tabl. Din 69.— R. S. br. 27494/28. XII. 1935.

Še beseda o čevljih

Od uglednega profesorja g. I. Koštišala iz Novega mesta smo dobili tale dopis:

Na 3. strani 26. štev. »Družinskega tednika« se bere o švedskem čevljarju E. Jefertu, da preiskuje zgodovino staroveškega obuvala. Mislim pa, da Jefert nima več prilike, da bi dognal kaj novega o tem predmetu, ker je bilo že takrat, ko je začel, natisnjenih in objavljenih mnogo podrobnih člankov in razprav o staroveškem obuvalu. Od l. 1852. ko je pisal Pauly v »Realencyklopädie der class. Altertumswissenschaft«, do danes, ko že imamo mnogo zvezkov obsegajočo novo klasično-realistno enciklopedijo (Pauly-Wissowa), se je ugotovilo do najmanj-

ših podrobnosti vse, kar se tiče staroveških čevljev, cokel, škornjev, opankov, copat itd. Če vzamemo v roko Mommsen-Marquardt (Handbuch der römischen Altertümer 1871—76), Daremberg-Saglia (Dictionnaire des antiquités), Kriega (Römische Altertümer, 3. izd. 1889), Hermann-Blümnerja (Privataltertümer) ali Gull-Konerja (Leben der Griechen und Römer), zvezo še več, kot smo mogli pričakovati. Jefertu torej ni nič preostalo. (Seveda, če ne zna nemški, so mu navedene knjige pismo s sedmimi pečati. Nekatere pa so gotovo že prevedene v švedščino!)

I. Koštišal

Usoda moških

(J-K) Newyork, junija

V Newyorku zbujajo pozornost, da se v dragih in razkošnih restavracijah, posebno v času kosila, zbira zadnje čase skoraj izključno samo ženski svet. Nekaj newyorški žurnalist je pogodil, zakaj.

»Moški nimajo denarja,« je dejal. »Izdajo ga za ženske.«

Po pravici odgovoril

Cveba je bil v gosteh. Zraven njega je sedela neka pesnica. »Prelepa samotna!« mu je šepnila med pogovorom. »Blaženi občutek, ko je človek daleč proč od vrvenja ljudi, ko stoji sam samec na vrhu gore — ali vas ni še nikoli prijel ta nagon?«

»Če naj bom odkrit, še nikoli,« se je vljudno nasmešnil Cveba. »Toda zdajle ga čutim.«

Drobena, plavalas ženska je globoko vzdihnila — in že so ji solze spet zalile oči.

»Saj si ne morete misliti, kako mi je pri duši,« je tarnala.

»Še predobro,« je odgovorila tujka zdajci s toplim in mehkim glasom; »tudi jaz sem doživela takšno gorje ko vi. Moža, ki sem ga ljubila bolj ko sebe, sem morala odstopiti svoji najljubši prijateljici. In nič več se ni vrnil k meni... izgubila sem igro...«

Zdajci je bliskavica spreletela obraz postarane gospe. Z obema rokama je prijelapopotnico za desnico in jo krepko stisnila.

»Povem vam, čeprav ste mi tujka... brez sramu vam razgaljam svojo rano, samo zato, da boste vedeli kako resen in globok je moj opomin: Odpustite svojemu možu, vzemite ga k sebi, vklebite ga v svoje naročje, vrnite neboljani dečici očeta in sebi moža! O, draga sestra v žalosti in bolečini, upognite svoj ponos... Samo ljubezni, ki se popolnoma odreče sebičnosti, je dana taka moč, da zbudi novo življenje...«

»Moja ljubezen ni bila tolikšna, čeprav sem si domišljala, da ljubim svojega moža do brezumnja. In res sem v svoji brezumni boli začela skoraj v blaznost... Postala sem tiha... mrtva... Ne morete si mi-

sliiti, kako strašno je. Ničesar več ne čutiš, ničesar se več ne veseliš, godbo slišim... nič ne prizvanja v meni... pomlad bohotno razklepa cvetove... niti ne zgame se v meni. Ljudje se me izogibajo... izogibajo ko živega mrliča... Ta puščoba v meni in okrog mene je hujša ko najbolj skeleča bolečina.«

Mlada dama je pridržala dih; tako vneto je poslušala. Nič več ni mislila na svoje solze, samo sočutno je zrla sopotnici v razorano lice.

»Ne gre mi v glavo, da se mož, ki vas je poznal v dno duše, ni vrnil k vam,« je naposled izdala in se zgrozila spričo tolikšne okrutnosti usode.

»Morda ga je premagalo kdaj hrepenenje, morda se je hotel kdaj vrniti — toda jaz sem bila slepa, trda, še trša kakor hočete biti zdaj vi... Toda naju niso vezali otroci! Še to skrivnost vam bom zaupala, ki sem se je zavedala šele v teh poslednjih letih, ko sem bila sama. Mimo svoje strasti sem prezrla trenutke, ko bi morala postati svojo možu mati...«

Tujka se je izčrpana naslonila na blazino in spet zaprla oči. Mlada sopotnica je vila roke; hud boj je bojevala sama s seboj.

Vlak je drdral po pomladnem svetu, svojemu cilju naproti.

»Čut materinstva — do svojega moža,« je dahnila plavalaska. »O ko bi to zmogla! In če bi res zmogla, saj ne bi bilo nikoli več tako kakor nekoč...«

»Ne: tako ne more biti več nikoli. Temu se morate odreči, sicer ne boste nikdar mogli graditi na novo. O, saj ste še tako mladi, in mladost je najmočnejše orožje v boju za ljubezen. Prepričana sem, da se vse tiste ženske pošteno močijo, katere mislijo, da nekaj minulega, nekaj zamrlega ni moči več oživiti... Saj je ljubezen ko rastlina, živ in rastoč organizem, ki zmerom odrve odmrla bilke, ki zmerom poganja nove zarodke, nove cvetove... O, kolikokrat mora ljubezen spremeniti svoj obraz, če hoče ostati živa do konca človekovega življenja...«

Mlada žena je gledala z žarečimi očmi svoji sobesednici v obraz. Sklonila se je nad njeno shujšano desnico in jo poljubila.

»Vi, vi pravite, da ste mrtvi, in vendar sejete zaupanje v življenje!« je vzhiceno vzkliknila.

»Ali ste se mar odločili, da postanete odsihob mati svojemu možu? Dajte, postanite mu! Glejte — tudi on je trpel. Kdo ve kako trpel je bil njegov opoj... Bodite kakor mati prav drobenemu, občut-

ljivemu otročičku. Saj so veliki možje včasih neboljnejši in občutljivejši od otrok, tako brez moči, da si me žene zlepa ne moremo misliti, me, ki smo jih tolikokrat videli tako trde in okrutne.«

Mlada plavalaska dama je zdajci vstala in razširila roke kakor v pričakovanju lepe neznane bodočnosti.

»Poskusila bom,« je rekla naposled z izrazom pravega otroškega veselja.

Starejša sopotnica jo je ganjena opazovala: »Da, da, pridobila si ga boš spet, na pravo pot si krenila; vse bolne misli in vse maščevalne naklepe si v eni sami sekundi zavrgla...« si je tiho dejala.

Še o marsičem sta se ženi pogovorili. Mrak je že legel na zemljo, še zmerom jima je tekel pogovor. Starejša potnica se je čudila sami sebi, od kod je neki vzela toliko sočutja za tujo bol.

Ko se je noč storila, je privozil vlak v veliko mesto. Ženi sta se prisrčno poslovili. In zdajci je mlada plavalaska objela starejšo in jo vroče poljubila na izsušene ustnice.

»Zbogom — in vso srečo!« je tujka dahnila mladi materi v slovo.

Plavalaska se je prerinila skozi množico in se ustopila pred vitke-

ga moža, ki jo je nestrno pričakoval.

Z nepopisno nežnostjo se je prižela k njemu in se mu vesela v svežo, od kopnenja dehteče ustnice... »V prsih ji je zakipela neznana radost, iz oči so ji spolzele solze odrešenja po mladih svežih licih...«

V tistem trenutku je bilo objelo hrepenenje po zeleni cvetoči livadi, po svežem brstetem listju v gozdovih... »Da, jutri, dragi, na vse zgodaj se popeljeva v gore. Jaj, kako nebeško lepi so snežniki in jutrnjem solncu. Tja se popeljeva, kjer se koplje v prelestni luči sinje jezero, kjer brsti drevje in omamljivo dehte cvetovi...«

»Da ljubica, samo če hočeš...?«

Jaj, tako rada bi mu še toliko rekla, pobožala bi ga vprico ljudi, toda še vse preveč sveže so bile njene solze gorja... »Kako se je v hipu vse spremenilo! Od kod je neki vzela toliko moči, da je dvignila pokrov z duševnega groba in ga zalučala v brezno?«

Samo tega se je zavedala, da spet živi, da se ji kri bohotno in koprneče pretaka po žilah, da ji poje srce, da ji vriska duša — novemu življenju, novemu hrepenenju, novi ljubezni naproti.

GROZE

10 UR

Iz dnevnika nekega kriminalnega komisarja

12. nadaljevanje

Ko se je Borgi vrnil k avtomobilu, je našel Dornerja na pol nezavestnega.

»Mož brez živcev,« je pomislil z žalostnim nasmehom in ukazal soferju: »Domov ga odpeljiva. Sam pojdem v pristanišče.«

Spet v kletki — in tokrat v pravi pravcati kletki... Giannino so odnesli v najvišje nadstropje hiše. Skozi eno edino okno je prihajal bled odsvit; in še to okno je bilo gosto zamreženo. V sosedni sobi so sedeli lopovi. Pirovali so, smejali so se prešerno in glasno vzklíkali zdaj »Montevideo, Rosario«, zdaj »Santa-Fé, Pernaibuco...«

Zamaški so pokali, kupice so zvenketale in čedalje hrupnejša in razuzdanejša je postajala družba.

»Ta tičica mi bo vrgla najmanj deset tisoč peset!« je dejal glas, ki se je pravkar širokoustil, koliko je zaslužil s poslednjo dobavo »belega blaga«.

Giannina je uganila, da govore o njej...

Koj je spoznala strašno resnico. Saj ji je malo prej že eden izmed lopovov enično v obraz povedal: »Ne boš več dolgo samevala pri nas, mia carissima! Namesto na poročno potovanje boš kmalu šla na še daljšo pot. Ali še nisi nikoli bila v Južni Ameriki? Buenos Aires — to ti je imenitno mesto; tam znaajo ceniti žensko lepoto. Ne bo ti žal, da si obrnila Napoli hrbet. Morda nam boš celo hvaležna, da te bomo spravili v drugo okolje, polno naslade in ljubezni...« Buenos Aires! Giannina je že mnogo slišala o tem strašnem mestu, kjer prodajajo in kupujejo mlade ženske, ki jih brezsrčni lopovi pripeljejo iz Evrope. Saj temu še dve leti ni, ko so ugrabili neko njeno prijateljico... Sirota ni mogla preboleti sramote, zato si je rajši sama končala življenje. Živo se je Giannina spomnila njenega pretresljivega poslovnega pisma...

»Tudi jaz si bom končala življenje!« si je dejala, ker se je predobro zavedala, kaj jo vse še čaka.

Lopov je takrat bržčas uganil njene misli, zakaj preden je odšel, ji je še dejal:

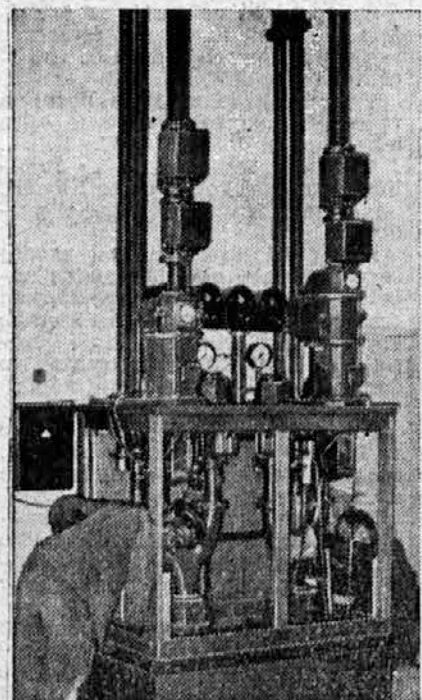
»Golobčica, naj ti nikar ne pride na um, da bi počela kakšno norost! Ali si me razumela? Tvoj bratec je še zmerom v naših rokah, in ostal bo tako dolgo za talca, dokler ne boš varno skrita na naši ladji. Vsak tvoj novi poskus boga bo plačal on. Vsakokrat mu bomo odrezali po en prst in ga prinesli tebi na ražnju pečenega za južino.«

Njegove ustnice so se takrat skrivence v zloben nasmeh — in njegove oči so bile trde in hladne ko led. Giannina je vedela, da je njegova grožnja resna. Ta zver v človeški podobi je zmožna še večje hudobije.

Zdaj, ko je ostala sama za zapah-njenimi vrati, se je odločila: »Kasneje si bom vzela življenje, ko bom že na poti v Ameriko. Zakaj bi še Benito zaradi mene trpeli!«

Zdajci so postali glasovi onstran vrat hrupni in razbrzdani. Nekdo je s hripavim glasom zapel, drugi mu je pa pritkaval s steklenico po mizi, skušaje vse preppiti.

Takrat je Giannina zaslišala, da so tečaji na vratih zaškrpali. Prikazal se je eden izmed razbojnikov. Giannina je pogledala v poltemo in pri prvi spoznala v njem lažnega bolničarja, ki je bil prišel ponjo, da jo spremi v bolnišnico.

Na olimpijskem prostoru so Nemci poskrbeli za kar najbolj nemoten poštni promet. Instalirali so celo komplicirano napravo za pnevmatsko pošiljanje pism

Stal je na pragu, opotekajoč se, išoč z očmi Giannine v temni sobi. Mlada žena je vztrepetala po vsem životu in se iz strahu potuhnila v najtemnejši kotiček podstrešne sobe. Vittorio Santino je prižgal vžigalico in posvetil po sobi.

»Aha, tamkaj si!« je zaklical smeje se in prikolovratil h Giannini. Roke je stegnil predse in ko je bil že tik nje, je zaduhala lud smrad po vinu in zganju.

Z železnimi rokami jo je zagrabil za ramena in jo prižgal nase. »Pustite me!« je hripavo izdala in napela vse sile, da bi se pijanec iztrgala iz rok; toda njegove roke so bile ko klešče. Razuzdano se je smejal in ji z vlažnimi ustnicami pritisnil poljub na lice.

Giannina se je zvijala ko ranjen tič in hropla od studa in strahu.

»Pustite me! Izpustite me!«

Potegnil jo je za seboj... tedaj je pa nepričakovano izpustil Giannino in zletel v loku v nasprotni kot sobe. Nekaj neznanec je bil po tihem prišel v sobo in je z jekleno roko prijel pohotneža čez pas ter ga zalucal vstran.

To se je zgodilo vse tako bliskovito, da se Giannina še prav zavedela ni. Njen rešitelj je stal visoko vzravan in plamenčih očeh poleg nje, s kratkim korziškim bodalom v rokah. Bolšal je v pohotnega Vittoria in zavpil nanj:

»Ha, že spet bi rad polizal smetano kakor zadnjič? Takrat sem ti odpustil, a danes...«

Vittorio Santino se je pobral s tal in zasikal hudobno se režeč:

»Saj sem jo hotel samo poljubiti.«

»Poznam tvoje poljube,« je zavpil mož z bodalom in se presekano in

Felix Timmermans, slaven flamski pesnik, je 5. julija slavil svoj 50. rojstni dan

suho zasmeljal. »Zelenca si moraš najti, ki bo verjel tvojim pravilicam! Zdaj se pa brž poberi odtod, sicer... Ali slišiš? Pri priči izgini!«

»Ti boš pa seveda tu ostal?«

»Jaz ali kdo drugi, samo ti ne!«

Pri vratih so se prerivali drugi razbojniki in z naslado poslušali prepir.

Vittorio Santino je peneč se od jeze skomignil z rameni.

»Uprem se. To ni tovariško! Tisti naj jo ima, ki mu jo bo kocka prisodila! Zahtevam pravico.«

»Prav ima! Vrzimo kocke,« so v en glas pritrdili drugi.

Mož z bodalom je okleval:

»Če že po vsej sili hočete, a tedaj...«

»Zahtevamo! Kocka naj odloči!«

»Prav, pa prinesite kocke!«

Giannina se je stiskala v kot in oči so se ji od groze široko razprle.

Živčno je opazovala pohotno zariplo obraze le čudne pisane družbe... Zivalska strast jim je bila zapisana v obeh.

Zdajci se je s ceste začul oster žvižg, in v tistem trenutku so se oči vseh obrnile k oknu.

Zvižg se je končal.

»Policija!« je siknil Vittorio Santino.

»Policija!« je ponovil nekdo drugi kakor v odmev.

Pri priči je nekdo utrlil svečo.

Giannina je čutila, kako so jo zgrabile vroče vlažne roke. Nekdo je vrgel odejo čez njo.

Nesli so jo...

Pod odejo je slišala pridušene kora-ke po stopnicah. Zdajci je začutila diš svežega zraka. Tedaj je vedela, da je pod milim nebom. Zavpila je, toda že so ji železni prsti stisnili vrat.

Vincenza in Benito sta se s strahom prizadevala z Dornerjem, ki je nezavesten ležal na stolu. Po vsem životu je drhtel in temne sence so se mu risale pod očmi.

Kuharica in Gianninin brat sta čakala zdravnika, ki sta že pred pol ure telefonirala ponj. Ko je zapel zvonec v veži, sta se olajšano oddahnila; naposled je vendar prišel!

Toda zdravnika še zmerom ni bilo. Vincenza je spoznala Borgija, ki jo je bil pred dvema urama zasliševal.

Stopil je v Dornerjevo sobo.

»Kako vam je?« je poltiho vprašal in se sklonil k njemu.

Dorner je za hip odprl oči. Bile so motne in trudne. Pogledal je Borgija, toda spoznal ga bržčas ni.

»Iz Genove so mi telefonirali, da odplove jutri neki parnik od onod v Južno Ameriko. Ali ste že dovolj močni, da lahko potujete z menoj v Genovo?«

V Dornerjevih očeh se je utrlil blisk. Spoznal je Borgija in razumel njegovo vabilo.

»Da...« je dahnil in skušal vstati.

Borgi mu je položil roko na ramo in dejal:

»Dragi prijatelj, ne trudite se. Ne boste zmogli. Sam bom opravil, kar zanesite se name.«

»Ne, ne — z vami moram!« je odgovoril Dorner.

Kakor da bi se zgodil čudež, so se mu zdajci vrnila moči. S krepko voljo je premagal slabost.

Izenada ga je objelo vročično razburjenje. Kar priganjal je Borgija. Ves čas je bil korak pred njim, kakor da bi se bal, da utegne priti nepoznano.

Vsaka minuta je bila dragocena. Gianninino življenje je viselo na niti! Hitreje, hitreje!

Prav v tisti minuti, ko je vlak potegnil s postaje, vlak, ki je vozil Borgija in Dornerja v Genovo, je krenila v Napoli neka jadrnica na odprto morje.

Vode so besnele; vihar se je upiral z vso silo v jadra in valovi so premetavali ribiško barko ko lupino sem in tja. Krmar je preklinjal:

»To je blaznost — v takšnem vremenu odpluti na morje. V gotovo smrt plovemo.«

Vittorio Santino je stal zavrt v dežni plašč poleg njega; bodrilno ga je potrepil po ramenu in dejal:

»Zadnjič je bilo še hujše — kar spomini se!«

V tesni kabini, smrdeči po ribah in katranu, je ležala Giannina. Bila je še zmerom zavita v tisto odejo, ki so jo v njej odnesli iz hiše.

Ležala je nepremično, strta in obupana zaradi grozljivih dogodkov. Slišala je, kako so se valovi besno zaganjali v ladijski trup, slišala je korake po palubi, slišala je kratka sridita povelja, toda vse je doumela samo nekam podzvestno. Vse, vse, kar se je danes godilo z njo in okrog nje, se ji je zdelo ko strašen sen.

Valovi so dvigali jadrnico ko kakšno igračko. Komaj je lupinica dosegla vrh vala, je že spet spolzela na drugi strani v globino. Obupno so stokala bruna in čedalje pogostejši in čedalje srditejši so postajali ukazi na palubi. Čedalje vihravejši so postajali koraki sem in tja tekajočih ljudi.

Nekdo je tekel mimo odprtih vrat kabine in zavpil grodeč:

»Podladje na desni strani je poškodovano —«

Še nekaj je zavpil, toda besnenje viharja je pogoltnilo njegove besede.

»Ladja se potaplja,« je mislila Giannina, in obšel jo je občutek zadovoljstva. Smrt odrešenica ji je prihajala naproti.

Mislila je na Dornerja, na Benita, na staro Vincenco, na vse, ki jih je ljubila. V tej poslednji uri je hotela biti vsaj v mislih pri njih.

S strašnim ropotom je nekaj treščilo na palubo.

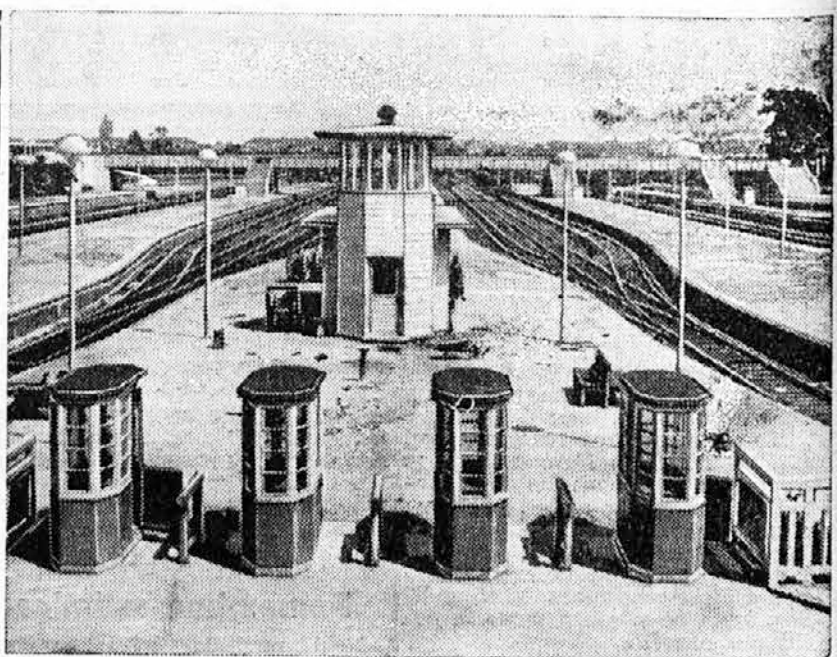
»Jambor,« je pomislila Giannina. Cepetanje in vpitje je postajalo čedalje glasnejše. Na palubi je vladala strahovita zmeda.

Giannina si je s prsti zamašila ušesa in ni hotela ničesar več slišati. Molila je in se v mislih poslavljala od vseh, ki jih je imela rada...

S priprtimi očmi je ležala, in ko je zapihal veter skozi odprta vrata in se ji zagnal v obraz, se ji je zdelo, da je smrt dahnila vanjo...

Ni se ni bala. Narobe. Tiho, sladko veselje ji je prešinilo vse telo in krotek nasmeh, nasmeh sprave z usodo, ji je obkrožil ustnice.

Jadrnica se je borila s smrtjo...

K olimpiadi v Berlinu: olimpijska postaja. Ker je pričakovati velikega navala na olimpijski stadion, so Nemci zgradili v njegovi bližini posebno postajo s poveljskim stolpičem: tam bodo z zvočniki obveščali potnike o odhodu vlakov

4. Okraj našminkanih ustnic...

Sam čudež je rešil ribiško barko, ki so na njej odpeljali Giannino iz Napoli. Ure in ure je bila igračka razburkanih valov in nihče od posadke ni več pričakoval rešitve.

Sam čudež se je zgodil, ko je slučajno priplul mimo torpedni čoln in opazil poginu zapisano barko. Moštvo torpednega čolna je koj priskočilo brodolomec na pomoč. Vittorio Santino je sam nesel Giannino zavito v odejo na motorni čoln.

»Svojo bolno ženo nesem,« je dejal poveljniku.

Giannina je bila nezavestna in se

je zavedela šele drugo jutro. Zdelo se ji je, kakor da strahotne noči še zmerom ni konec. Okoli nje sta vladala trda tema in grobni molk. Ležala je mirno in nič več ni čutila pozibavanja jadrnice. Tudi po katranu in po ribah ni več smrdelo.

Kje neki je?

Skušala se je dvigniti, toda preslaba je bila. Tako oslabljeno je bilo njeno telo, kakor da bi ji bili porivali vse kosti in mišice iz telesa.

Po glavi ji je šumelo in čutila je svinčen pritisk na senec. Grlo ji je bilo izsušeno, srce ji je pa tako močno utripalo, da jo je v prsih bolelo.

Tri okrogle iz življenja

Američani v Londonu

London že izlepa ni videl toliko ameriških izletnikov kakor letošnje pomlad. In med njimi pač ni nobenega, ki si ne bi vsaj povrh ogledal Foreign-Office (zunanji urad) na Downing-Streetu. Toda preprostost, skoraj bi rekli siromašna pročelja tega poslopja jih je doslej še vse razočarala, brez izjeme. Tem bolj ker palače evropskih prestolnic povprečnega Američana od daleč kar fascinirajo.

Ondan sta torej dva Newyorčana stala pred zunanjim uradom in mašale z glavo opazovala nekazno poslopje.

»Zdaj vidite!« se je rogala prvi.

»To naj bo ministrska palača? V Ameriki je še sofer ne bi maral!«

Takrat je zagledal pred vvhodom hudo staromodan avtomobil. Ni se mogel več premagati; udaril je v grohot.

»Samo to škatlo si oglejte, Bill. Pri nas najbolj beraški taksi ni slabši, kaj ne?«

Tisti trenutek je prišel iz hiše neki gospod v žaketu, s cilindrom na glavi. Odzdravil je vratarju, nato je pa stopil v »škatlo«.

»Ne zamerite, prosim,« se je drugi Američan obrnil do vratarja, »ali veste, kdo je ta gospod?«

»Ameriški poslanik,« je malomarno odvrnil odgovorjenec.

Osebna zadeva

V madridskem »Diariu de Sesiones« (zapisniku parlamentarnih sej) si pred štirinajstimi dnevi lahko bral takole poročilo o neki seji španskega parlamenta:

Poslanec N.: »Zahtevam besedo za pet minut zastran neke osebne zadeve.«

Predsednik: »Po poslovniku nimate pravice.«

G. Ventosa: »Pač, po poslovniku ima naš tovariš to pravico.«

Zunanji minister: »Stališče gosp. Ventose ne držim.« (Jame dokazovati svoje stališče.)

G. Ventosa: »Gospod zunanji minister se moti, in to bom tudi dokazal.« (Jame dokazovati.)

Zunanji minister: »Ponovno povem in vztrajam pri tem, da poslovnik ne dovoljuje, da bi naš tovariš govoril.«

Predsednik: »Dal bom prečitati člen poslovnika, ki se nanaša na to.« (Citiranje poslovnika.)

Govorilo je še več poslancev. Nato je predsednik priznal, da poslovnik nikjer izrecno ne prepoveduje podelitve besede v takšnem primeru, v kakršnem je je prosil poslanec N.

Predsednik: »Besedo ima g. N., toda opozoriti ga moram, da sme govoriti le 5 minut.«

Poslanec N.: »Gospodje! Glede na to, da smo pravkar izgubili na tanko 36 minut z razpravljanjem o vprašanju, ali poslovnik nasprotuje moji zahtevi ali ne, bom gledal, da bom kar se dá kratek...«

Prehitra vožnja

V nekem zakotnem gnezdu v severni Indiji sta samo dva človeka premogla avtomobil: sodnik in zdravnik, oba Angleža. To pa sodniku ni branilo — mož je bil hkratu tudi župan — da ne bi izdal dolge naredbe o prometu z motornimi vozili; v njej je bila tudi določba o globah za tiste, ki bi prehitro vozili po mestu.

Nu, lepega dne se je pripetilo, da sta se oba, sodnik in zdravnik, pregrešila zoper naredbo: zapisal ju je edini domačinski redar tistega kraja. Zastran zdravnika stvar ni bila težka: treba mu je bilo le priti pred sodnika, in le-ta bi zadevo preresetal in mu odmeril kazen, ki mu gre. A kako bo s sodnikom? Samega sebe vendar ne bo mogel soditi!

Ker gentlemana po nobeni ceni nista marala imeti opravka z domačinsko gosposko — tega jima že britanska čast ni dovolila — sta se dogovorila, da bosta takole storila: najprej bo sodil zdravnika sodnik; to je popolnoma v redu in v duhu paragrafov. Potlej bo pa zdravnik prevzel sodnikovo funkcijo in bo le-tega po paragrafih zabil.

In tako se je tudi zgodilo. Zdravnik se je izgovarjal, kakor je vedel in znal, zaleglo ni nič; sodnik ga je obsodil na globo 5 rupij. Kazen je bila precej visoka, toda zdravnik je brez besede odtrnil denar, čeprav je vse kipeo v njem.

Potem je prišla vrsta na sodnika. Tudi njegovo zagovarjanje je bilo bob ob steno; zdravnik ga je neusmiljeno spoznal za krivega. Mirno in hladnokrvno je utemeljil obsojbo.

Glede na to, da postaja prestop prehitre vožnje v našem mestu le prepogost in ker je to že drugi primer, ki se je pripetil isti dan, moram globo podvojiti. Deset rupij, prosim!«

(V-O)

Dva sportnika sta se poročila: pogumna nemška sportna telalka Elly Behnhornova in znani avtomobilski dirkač Bernd Rosemeyer

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da boš zdrava in lepa

Nohti

Ni dovolj, če nohte lakiraš, meneč da bodo potem lepi in zdravi. Lakiranje samo je toliko ko nič ali pa še manj — če nohtov smiselneje ne neguješ.

Nohte pa utegneš tudi pretirano negovati. Na primer če vsak dan le preveč vneto odrivaš kožico na njih. Tako se le prerada vname kožica okoli nohtov, in to jim pač ni v lepoto.

Če hočeš imeti res voljne in čvrste nohte, jih moraš vsak večer pomočiti v olje. Ako si ne otiraš rok preveč brutalno, tudi ni treba, da bi jih dolgo držala v olju, ker se ga nohti hitro napijejo.

Hvala Bogu, da se čedalje bolj uveljavlja moda kratkih nohtov. Ali gre za to hvale vredno novotarijo zasluga sportu ali pisalnemu stroju? Modni sami prav gotovo ne. Irène Conzeillère.

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

JEDILNI LIST ZA SKROMNEJŠE RAZMERE

Nedelja: Nadevana telečja prsa z gnatjo, dušen riž, glavata solata, zdrobov prazenec s češnjem kompotom.

Ponedeljek: Goveja juha z vlivanci, govedina s kruhovimi cmoki, špinača.

Torek: Goveja juha z vrančnim rižem, pečen ohrovt*, pražen krompir.

Sreda: Svinjski ragu z zabeljenim stročjim fižolom, sveže sadje.

Četrtek: Zdrobova juha, krompirjevi zrezki s solato.

Petek: Pečena cvetača, riž-bizi, češnjevi cmoki.

Sobota: Zelenjavna juha, krpice z gnatjo, solata.

JEDILNI LIST ZA PREMOŽNEJŠE

Nedelja: Juha iz stročjega fižola z rižem, pečene piške s pečenim krompirjem, marelična torta, češnjevi kompot.

Ponedeljek: Grahova juha, telečji kotleti z zdrobovimi žličniki, koleraba v omaki, sveže sadje.

Torek: Hruškova juha, prekajeno meso s češkimi cmoki, solata, češnjeva pogača.

Sreda: Goveja juha z nastrgano kašo, govedina s pečenim krompirjem, gobe v omaki, mrzel sadni riž.

Četrtek: Goveja juha s slaninskimi cmoki, pečeni svinjski kotleti s solato, sirove rezine.

Petek: Grahova juha z rižem, ocvrsti stročji fižol, palačinke, hruškov kompot.

Sobota: Zelenjavna juha, vinska pečenka z rezanci, češnjevi zavitek.

RECEPTI ZA JEDI

Pečen ohrovt

Veliko čisto trdo glavo ohrovta zrežemo na rezine, debele za prst, jih solimo in paniramo ko zrezke, potem jih pa spečemo na masti. Kadar ohrovt režemo, moramo biti pazljivi, da nam rezine ne razpadejo.

Ribežova pogača

21 dkg moke, 12 dkg presnega masla, 7 dkg sladkorja, 3 rumenjake in nekoliko limonovih lupin zmetemo v testo. Ko vziđe, ga razvaljamo, izrežemo okroglo ploščo, iz preostalega testa pa oblikujemo testeno vrvi in jo položimo v venec okoli okrogle testene plošče.

Pripravljenno testo položimo v pločevinast lik in ga pečemo v zmerno vroči pečnici, dokler lepo ne zarumeni. Ko je pogača pečena, jo potresemo

z ribezovimi jagodami in pustimo, da se ohladi.

Ako hočemo imeti sočnejšo pogačo, jo pa po peki potresemo prav tako z ribezovimi jagodami, vendar jo zalijemo povrhu še s kislo smetano, in denemo še za kakšnih pet minut nazaj v pečnico.

Narastek iz ovsenih kosmičev

10 dkg ovsenih kosmičev skuhamo v 1/2 l mleka v gosto kašo in pustimo ohladiti. Medtem spenimo 5 dkg presnega masla, dodamo 3 rumenjake, sladkor in kuhane ovsene kosmiče, naposled pa vmešamo še sneg iz 3 beljakov.

To zmes denemo v dobro omaslen pločevinast lik, ki smo ga potresli tudi z drobtinami.

Narastek pečemo 1/2 ure v zmerno vroči pečnici, serviramo ga pa s svežimi malinami.

Krompirjeve omlete

6 dkg presnega masla spenimo, posamič pridenemo 6 rumenjakov, 7 žlic pečenega in pretlačenega krompirja, 4 žlice moke, sol in naposled še sneg iz 6 beljakov. Testo vlijemo na omasleno in pomokano pločevinasto pekačo in ga spečemo. Potlej ga namažemo ali s seseklano gnatjo ali pa z dušenimi možgani, zvijemo in narežemo na kose debele za prst. Te uvodne jedi je dovolj za šest oseb.

Jajčna solata

10 dkg presnega masla, 4 trdo kuhana jajca, 2 v mleku namočeni in ožeti žemlji in 2 sardeli pretlačimo skozi žično sito. Potlej pridenemo 1 kavno žličko gorčice, nekoliko soli, pečenkin sok in 3 trdo kuhana, grobo seseklana jajca. Vse skupaj dobro premešamo in oblikujemo v skledi stožec, okrog in okrog ga pa okrasimo z zeleno solato. Jed je preračunana za štiri osebe.

Kaj je Opekta?

Gotovo Vam je znano, da se marsikatera vrsta sadja težje predela v gosto marmelado, ki se da rezati kakor druga. Čudo želiranja pripravi naravni sok, ki je lasten sadju in ki se imenuje **Pektin**. Ta naravna snov v najčistejši obliki, ki se pridobiva iz zlatorumenih jabolk — to je **Opekta**.

PA SE NEKAJ ZA SLADKOSNEDE

Poceni mezga iz korenja

Sveže, mlado korenje očistimo in operemo, zrežemo na koščke in ga kuhamo v malo vode tako dolgo, dokler ne postane mehko.

Posebej zavremo za vsako kilo korenja po 40 dkg sladkorja, ga prilijemo pretlačenemu korenju in iztisnemo v to mešanico še za vsako kilo korenja po 2 limoni.

Mezgo kuhamo stalno mešaje kakšni 2 uri in jo potlej spravimo v steklenice kakor vsako drugo mezgo.

Korenje ima mnogo redilnih snovi, zato priporočamo to mezgo zlasti za doraščajočo mladino. Mati naj da otroku predpoludne južine kos kruha, ki naj nanj namaže to krepilno in poceni mezgo. Kadar se odpravljajo otroci na izlet ali pa v hribe, jim dajte mezgo s seboj!

Ribežov želé

1 1/2 litra ribezovega soka skuhamo in ko zavre, pridenemo 1 1/2 kg sladkorja ter kuhamo 10 minut. Naposled vmešamo v sladkan sok vsebino 2 zavojčkov »Opekta«, prevremo še enkrat in ga vlijemo še vročega v steklenice. Steklenice nalijemo do vrha, pokrijemo z vlažnim celofanom in prevežemo ali s tankim motvozom ali pa z gumasto pasico.

Češnjeva mezga

Češnje očistimo in odstranimo pečke. Potlej jih stehamo 2 kg, jih zmečkamo s phalcem, dodamo 2 kg sladkorja in pristavimo na štedilnik. Češnje moramo ves čas mešati. Ko zavro, jih postavimo na hud ogenj in jih stalno mešaje kuhamo 10 minut. Naposled vmešamo še vsebino 3 zavojčkov »Opekta« in pustimo še 4 do 5 sekund kipeti.

Še vročo mezgo denemo do vrha v steklenice in jih prevežemo z ovlaženim celofanom.

Bovla iz prvenca (Waldmeister)

Še nevetoč prvenec skrbno izberemo in odstranimo spodnje listje in stebelca.

Potlej denemo 16 dkg sladkorja s prvencem vred v posodo za bovlo in nalijemo 1 1/2 litra belega vina po vrhu. Čez 10 minut odstranimo prvenec, sicer bi imela bovla premočan okus. Naposled prilijemo še nekoliko šumečega vina (šampanjca) in vrzemo v bovlo še nekaj režnjev pomaranče.

Sadna hladetina

10 dkg češenj operemo, odstranimo pečke, zrežemo češnje na drobne koščke, pridenemo 10 dkg izbranih jagod (po možnosti gozdni), naposled pa še 2 dkg medu in 5 dkg mleka ali smetane. Vse to dobro premešamo in postavimo na led. Sadna hladetina je zelo okusna in zlasti v vročih dneh osvežujoča.

Ruska krema

2 rumenjaka stepamo 1/4 ure s 4 dkg sladkorja, dodamo nekoliko limonovega soka, 2 lističa v vodi zmehčane želatine in 1/4 l smetane. Krema napolnimo v lepo oblikovane skledčke, ko se pa strdi, povežemo strjeno kremo na steklen pladenj.

Humor

Postrežba

»Ana, prinesite mi, prosim, požirek vodé!«

Služkinja se vrne s kozarcem v roki. »Ne tako, Ana! Vodo morate prinesiti na krožniku!«

»Prosim, milostljiva!« zamomlja Ana. Čez nekaj sekund se vrne s krožnikom polnim vode.

»Ježeš, Ana, kaj pa mislite! Kako naj le pijem s krožnika?!«

»Vidite, milostljiva,« vzklikne Ana zmagoslavno, »v kozarcu je bilo le boljše!«

Napol nor

»Moj Bog, kako sem zaljubljen!« stoka Mrna. »Napol nor sem od ljubezni!«

»Potem se pa oženi!« mu svetuje prijatelj.

»Ne!« odkima Mrna. »Tako nor pa spet nisem!«

Nočni doživljaj

Gospod Porenta se je ondan vrnil ves okrogel domov. Bilo je ob uri, ko v gostilnah postavljajo ljudi na hladno. Ravno je hotel vtakniti ključ v ključavnico, ko je začutil, da je še zmerom žejen. Brez dolgega pomišljanja je iztrgal iz zapisnice list papirja in zapisal:

»G. Porenta se vrne takoj; šel je v kavarno na vogalu.«

Zataknil je listič v vrata in veselo odkolovratil.

Čez dobro uro jo je primahal nazaj, še bolj okrogel ko prej. Zagledal je v vratih papir, ga prebral in se udaril po čelu.

»Glej, glej, gospoda Porente še ni nazaj! Dobro, da vem, kje ga dobim!« In v drugo se je obrnil nazaj.

Prišedši v kavarno, je poklical plačilnega:

»Ali ste kaj videli g. Porento?«

»Kako ste rekli? G. Porento? Saj to ste vendar vi, gospod Porenta!«

»Res?« je osupnil pijanec. »Potem se moram pa podvizati, ker me nekdo doma čaka.«

V podeželski gostilni

Potnik je odložil kovčge in vprašal sobarico:

»Ali je sploh kaj novega v tem gnezdu? Kam bi lahko drevi šel?«

»Danes ni nič novega. Pač pa jutri.«

»In kaj bo jutri?«

»Zvečer bom prosta.«

Definicija

»Očka, kaj je to: šef?«

»Šef je človek, ki pride točno v pisarno, kadar jaz zamudim, in prepozno, kadar sem jaz točen.«

Kar sveti se perilo!

Saj je pa tudi bilo oprano s Schichtovim terpentinovim milom, ki odpravi iz perila temeljito in prizanesljivo vso nesnago in ga napravi lepo belega.

Schichtovo
terpentinovo milo

pere perilo bleščeče belo

... in za namakanje Ženska hvala

Anekdote

ODKRITA BESEDA

Znani nemški slikar Max Slevogt (1868—1932) je nekega dne sedel po svoji stari navadi na terasi Romanske kavarne v Berlinu. Tedaj je pristopil k njemu mlad slikar, mu pokazal svoj skicirko in ga prosil, naj mu odkrito pove, ali ima kaj smisla za slikarstvo.

Slevogt je skrbno prelistal skice od začetka do konca, ne da bi bil le besedico znil. Naposled je zvečič zaprl, zmajal z glavo in premišljeno dejal:

»Da imam jaz vaš talent, dragi prijatelj, bi bil že zdavnaj milijonar.«

»Res?« je ves srečen vzkliknil mladi slikar.

»Da,« je potrdil Slevogt. »Ker bi me bil namreč oče izučil za trgovca.«

BURGERJEVA BRADA

Nemški pesnik Gottfried August Bürger (1747—1794) si je od neke pljavke izposodil večji znesek denarja; da bi ga vrnil, mu pa še na um ni prišlo.

Ko je nekoč strogi upnik slučajno stopil v neko brivnico, je zagledal Bürgerja, kako ga je brivec ravno milil, da ga bo obril. Srdito je stopil k pesniku in ga nahrulil, češ naj vendar že poravnava svoj dolg.

»Ali ne bi hoteli samo še toliko počakati, da me obrijejo?« je vljučno zaprosil pesnik.

»O, tisto pa že,« se je potolažil upnik in sedel.

Tedaj je Bürger potegnil brivcu bri-

sačo iz rok, si izbrisal peno z obraza in kar neobrit zapustil brivnico.

S tistim dnem si je pesnik dal rasti brado. X-S-e

STRUPENI PALTENBERG

Med skušnjo je vladal velik direndaj. »Kakor da bi bili v norišnici!« je obupno zavpil ravnatelj.

Maks Palenberg, pokojni nemški komik, je razdraženo pripomnil:

»Samo da je tam vsaj ravnatelj normalen!«

DOBER TEK!

Georg Händel (1685—1759) ni bil samo znamenit skladatelj nego tudi pomemben jelec.

Nekoč je prišel v neko londonsko gostilno in naročil kosilo za tri. Moral je precej dolgo čakati. Ko mu je pošla potrpežljivost, je poklical natakarja:

»Kje je pa naročeno kosilo?«

»Je že gotovo, gospod — čakamo samo, da se družba zbere,« mu je pojasnil plačilni.

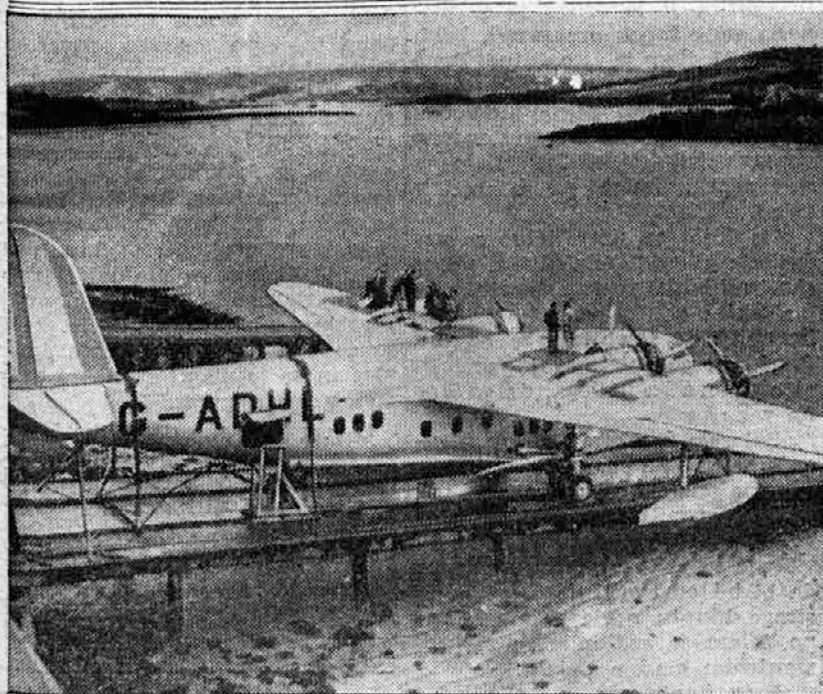
»Ni treba nič čakati,« je zagodrnjal Händel. »Družba sem jaz!«

CESAR IN ALFRED GRÜNFELD

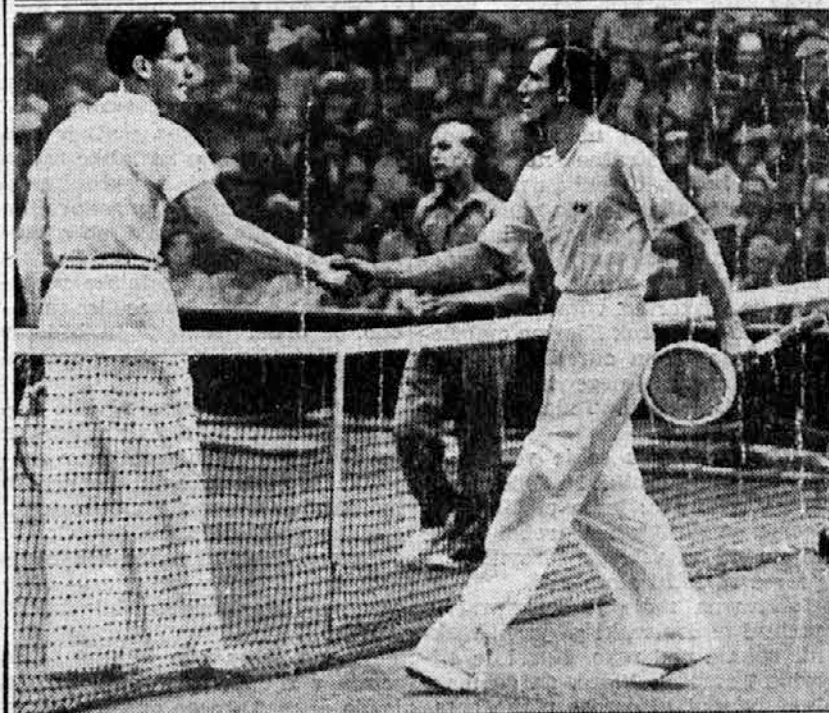
Cesar Franc Jožef je nekoč vprašal Alfreda Grünfelda, ki je bil na las podoben svojemu bratu, ali sta z bratom dvojčka.

»Da, Veličanstvo,« je odgovoril vprašane, »samo da sva leto dni narazen.«

Cesar ga je pa odrezavo zavrnil: »No, vaša gospa mama se mi še zdaj naknadno smili.«

Novo orjaško letalo dodelujejo Angleži. Služilo bo oceanskemu prometu. Na hrbtu bo nosilo še drugo, majhno in hitro letalo, ki bo vzletelo med poletom in samostojno nadaljevalo polet v poljubno smer.

Po boju za teniško prvenstvo: Nemški prvak Gamm (na levi) čestita Angležu Perryju po njegovi zmagi v Wimbledonu. Nemo si je bil med igranje pretegnil mišice in ni mogel tekati; zato ga je Anglež z lahkoto premagal. — Gamm igra konec tega tedna tudi proti nam v Zagrebu; če se ne bo dotlej opomogel, ne bo nič iz nemške zmago nad Jugoslavijo.

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Ohnela
priretil A. R.

je tako prisluškoval njenemu hropečemu dihanju in ko se je vzravnala, je dejal:

»Tudi srce ni prav redu; kaže da je bolnica doživela veliko razburjenje. Nekaj ledu bi potreboval.«

Suzana je takrat stala na pragu; pomignila je Brigiti in zvesta služkinja je naglo odhitela, da prinese zaželeno. Mlada deklica je že dve uri s strahom in obupom čakala v salonu in neka slutnja ji je govorila, da se pripravlja nekaj strašnega. Zdaj je po prstih pristopila k postelji in pridržala dih, boječ se, da se ne bi kdo domislil in je poslal iz bolniške sobe. S strahom je gledala Klarin škrlatni obraz in njene ko prt blede ustnice. Suzana je hotelo zadušiti; ne da bi bila koga prosila dovoljenja, je stopila k oknu in ga odprla. Deklici se je zdelo, da mora sveži zrak, ki je zdaj lil v sobo, tudi bolnici dobro deti.

René dotlej svoje sestre še opazil ni. Šele zdaj, ko je sveže pogledal po sobi, se je obrnil in zagledal Suzano. Hvaležno se ji je nasmehnil in jo ihté sklenil v roke. »Nič se ne boji!« mu je tiho zašepetala Suzana. »Oba ji bova stregla in zato se ji ne bo moglo nič hudega zgoditi, boš videl. Morda jo bova rešila!«

Toda René se je le predobro zavedal, da Klara njegova sestra ne more rešiti — če jo sploh kdo pod solncem božjim more rešiti. Zato je prosil sestro, naj njemu na ljubo pristane na težko žrtve in se vrne v samostan, kjer se je šolala. Plavžar se je bal delirija svoje mlade žene; Klara je namreč venomer s strahotno razločnostjo nekaj govorila in neprestano se je v njenih besedah vračalo ime grofa de Blignyja. V gnevu in obupu ga je klicala, ga obsipala z očitki in tako nevede odpirala kruto rano, ki ji jo je bila zasedala zaročenčeva iznevera. Tudi René je nastopal v njenih halucinacijah, a vselej grozeče in sovražno. Prihajal je k njej oborožen, da jo umori, potem ko ji je že zaročenca umoril. Videla ga je pred seboj z okrvavljenimi rokami in takrat ga je vselej prosila, naj jo združi z njenim ljubljencem.

Če je moral že René sam nemo in nemočno poslušati te blazne besede, ni maral, da bi jih slišala tudi še Suzana. Nadejal se je, da bo boleča sedanjost nekoč utionila v pozabljenje in da ne bo ostalo več niti sence mučnega spomina, ki bi grenil sestrsko razmerje med njegovo ženo in sestro.

In res se je Suzana še tisti dan, čeprav nerada, vrnila v samostan. Tako je ostal René tako rekoč sam; zakaj kontesina mati je bila že prvo uro videla, da lahko zaupa svojo hčer ljubeči in skrbni negi svojega zeta, in se je zadovoljila s tem, da mu je stala ob strani z golj s svojo navzočnostjo. Prečula je ves dan zvrven bolniške postelje svoje hčere; ko se je zmračilo, je prišel pa René in bedel v naslanjaču kraj postelje v somraku zastrte svetilke.

Delirija še zmerom ni bilo konec. Minevali so dnevi, a vročica je čedalje bolj neusmiljeno razsajala v teh ubogih izmučenih možganih. Obraz mlade žene je bil strašno shujšal; tako je bila že obnemogla, da ni nihče več razumel, kaj govori v deliriju — tako tihi in nerazločne so bile njene besede.

Le ena sama jasna misel je še ostala v njenih možganih. Vedela je, da se medtem ko ona leži bolna na smrt, v Parizu možl Atenaida. In tisti dan in tisto uro, ko je njena tkmica stopala po stopnicah pariške Magdalenske cerkve

pred oltar, se je Klara zdajci vzravnala in z bežnim odsevom porajajočega se razuma v očeh z jasnim glasom spregovorila:

»Zdaj se poročata in jaz bom umrla.«

Grofica se je približala hčeri, hotela ji prigovarjati, toda Klara je ni poslušala: spet jo je bil napadel delirij. Vsa obupana je vila roke in vpila in debele kaplje znojso ji lile po čelu. Zdravnik, ki ga je grofica poklicala, je ugotovil, da je temperatura spet narasla. Še eno stopinjo in po njej bo...

Tisti dan je bil najgrozotnejši v Renéjevem življenju; v smrtnem strahu je čakal konca krize. Čutil je, da se mora v teh kratkih, pa vendar tolikanj dolgih, neskončnih urah odločiti njegova usoda. V njegovih od duševnega gorja in telesne utrujenosti izmučenih možganih se je venomer iznova porajala misel, neodvrtljiva ko usoda:

»Če prestane to bolezen, bova oba še srečna.«

Trdno se je veroval tej slutnji in z veseljem bi bil dal deset let svojega življenja, če bi z njimi podaljšal življenje svoji trpeči ženi.

Napočil je bil večer, toda tistega skromnega miru, ki ga noč po navadi prinese bolnikom, ni bilo. Z nabranimi obrvmi in krčevito stisnjenimi zobmi je ležala uboga bolnica in klicala grofica z glasom, da bi se kamnu smilila.

René je vstal in se sklonil k bolnici, meneč, da ga ne vidi. Tedaj so se pa zdajci odprle njene oči in se z grozo uprle vanj. Videlo se je, kako si prizadeva, da bi dvignila roke, a ni mogla; z medlim glasom je rekla:

»Njega ste že ubili; zakaj čakate in ne umorite še mene?«

Renéju je trgalo srce, da ga je tolikanj po krivem dolžila. Ker vrhu tega tudi napori zadnjih tednov niso šli brez sledu mimo njega, ni čudo, da je postal tisti trenutek majhen in neboljen ko otrok: naslonil je glavo na rob postelje in po licih so se mu vdrla pekoče solze.

Kako dolgo je jokal, sam ni vedel. Zdajci je začutil neko roko na svoji in slabotni bolničin glas je zamrmral:

»Kdo joka zraven mene? Ali si ti, mati?«

René je dvignil glavo in videl Klarine oči uprte vase. Mlada žena ga je spoznala. Bolestna senca ji je zletela čez obraz, kakor da bi se bila nečesa spomnila. Solza se je zalesketala v njenih velikih očeh; onemoglo je ponudila roko možu, ki zaradi nje toliko trpi, in tiho dejala:

»O, vi ste!... Povsod samo vi... zmerom velikodušni in dobri... Oh, odpustite mi! Odpustite mi, René!«

Plavžar je padel na kolena in strastno poljubljal oči, ki so ga prvič pogledale brez prezira. Mlada žena se je žalostno nasmehnila, a že prihodnji mah jo je spet napadel delirij in njen odgovor se je izgubil v nezveznem jecanju.

Tri tedne je tako visela med življenjem in smrtjo. Ta kriza je bila poslednja. Od tiste noči je bolezen stopila v nov stadij; dotedanja živčna razdraženost se je umaknila nepremagljivi otopelosti.

»Napočila je doba zaspanosti,« je pojasnil zdravnik. »Do tega trenutka smo se trudili, da gospo uspravimo; poslej si moramo prizadevati, da jo predramimo.«

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM ŠIŠKA
telefon 33-87

Od 11. do 13. t. m.
»MALA DORIT«
V gl. vlogah: Ani Ondra in Mathias Wiemann.

Od 14. do 16. t. m.
»SUŽNJI POHLEPA ZA DENARJEM«
V glavni vlogi: Inkišnov.

ZVOČNI RADIO JESENICE
telefon int. 10

predvaja v petek 10. t. m., v soboto 11. t. m. in v nedeljo 12. t. m. ob 20.30 uri (v nedeljo ob slabem vremenu tudi ob 15. uri) romantičen veličin iz Mehike

»ARENA STRASTI«
V gl. vlogah: Georg Raft in Adolf Menjou. Dodatki: Paramountov zvočni tednik in domači Zora-tednik.

KINO TALJA KRAJ

predvaja v soboto 11. t. m. in v nedeljo 12. t. m. ob 17. in 21. uri pretresljivo dramo

»SLIKARJEVA LJUBEZEN«
v glavni vlogi: Paul Lukas in Wynne Gibson.

René je razumel: če se ne bo njeno stanje nepričakovano poslabšalo, je Klara rešena. Toda z upanjem, da mu bo ostala pri življenju, se je vračala tudi skrb, kako naj uredi svoje razmerje do nje. Dokler je mlada žena visela v nevarnosti, je mislil samo na to, kako jo bo iztrgal smrti iz rok; poslej je morala biti njegova naloga, da jo ohrani življenju.

Ko se bodo Klari vrnila njene prejšnje duševne in telesne moči, se ji bo najbrže obudila tudi prejšnja mrznja do Renéja. Ali je čudo, da jo je neboljeno in majhno, kakor je bila med boleznijo, obšla trenutna slabost in je prosila odpustanja? Ali bo prav tako ponižna in krotka ko bo spet zdrava?

René je bil zadosti spoznal prevzetni značaj svoje žene. Bal se je, da se bosta spet vrnila njena oholost in neupogljiv ponos; vztrajal je ob misli, da bi mu Klara prisodila, da bo hotel izrabiti njeno nemoč in prekršiti pogodbo, sklenjeno tisto strašno noč. Če bi se res izpozabil in pohodil obljubo, dano iz lastnega nagiba, bi v Klarinih očeh za zmerom izgubil ves ugled. Zato se mu je zdelo edino pravilno, da bo v občevaranju z njo resen in nepristopen; kolikor je poznal samega sebe in moč svoje volje, se ni bal, da bi kdaj to načelo prekršil. Zaklel se je bil, da bo strl ponos svoje žene, in odločen je bil to prisego tudi držati.

Bilo je v januarju in zima je hudo pritiskala. V tovarnah in plavžih je spet hrumelo; razbijanje kladiv po nakovalih je mladi ženi zdaj kar dobro delo. Z neznano slastjo se je veselila na novo podarjenega ji življenja; ko otrok je radovedno gledala okoli sebe, kakor da bi danes prvič v življenju prav spoznala obdajajoči jo svet. Velika in mračna soba s starinskimi tapetami in prav takim pohištvom ji je nenavadno ugajala. Vse v njej je bilo tiho, skladno in mirno.

Skozi široka in visoka okna je videla v parku s snegom pokrita drevesa, leskečoča se v solncu; videla je ptičke, zaletavajoče se v steklo, kakor da bi prosili zavetja: in v veselje in zadoščenje ji je bilo, da jih je lahko z drobtinami nakrmila.

Počasi so se ji vračale moči in kar vidno se je veselila, da se telesno in duševno tako hitro prebaja. Nič več se ni čutila tuje v tej hiši; slastno se je pretezala na postelji in prebela po cele ure s prisluškovanjem tiktakanja sten-ske ure — brez misli, pa tudi brez skrbi.

Dnevi so ji minevali v prijetni družbi z materjo. René je prihajal zdaj le po dvakrat na dan v bolniško sobo, zjutraj in zvečer. Informiral se je, kako se zdravi, in vselej jo je vprašal, ali ji lahko s čim postreže. Potem je malo poselel ob znojju postelje in nato odšel z resnim obrazom. In Klara je prisluškovala njegovim korakom, dokler niso zamrli v sobanah. Navadila se je že njegovih obiskov; pričakovala jih je in ni ji bilo pogodu, da so tako kratki.

To ji je dalo priložnost za kuanje, in priznati je treba, da je znala te priložnosti dobro izrabiti. Nekoč si je zaželela cvetic. Beau-lieujski rastlinjak so bili prepolni najraznovrstnejšega cvetja, in grofica ji je drugo jutro prinesla velik šopek prekrasnih belih vrtnic. Medtem je vstopil tudi René in videl, kako željno Klara vsrkava vonj dehtečih rož. Mirno a odločno ji je povedal, da utegne močna vonjava bolnici škoditi; nato je vzel šopek, hoteč ga odnesti v salon.

»Ne bojte se, prav dobro se počutim!« je vzklila Klara. »Brez skrbi mi lahko pustite te vrtnice...«

»Takšni ste kakor vsi rekonvalescenti,« je smehljaje se odvrnil René. »Precenjuate svoje moči, in zato je naša naloga, da pazimo na vas.«

»Saj sem že skoraj zdrava, drugače se pač ne bi upali jeziti me,« je rekla mlada žena in koketno pobesila nos. »Ko sem bila še zares bolna, ste bili čisto drugačni.«

René se je tisti mah zresnil; ne da bi bil odgovoril, je žalostno in strogo hkratu pogledal mlado ženo. Klara je vzdihnila in s spremljenim glasom dejala:

»Prav imate, vzemite cvetlice s seboj; hvala vam.«

Tisti dan je bila zelo otožna.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetloilika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljino perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Počasi so se ji vračale tudi duševne moči in tako se ji je začel obujati spomin na polpretekle dogodke. Jela je samo sebe izpraševati in z začudenjem je spoznala, da ni v njenem srcu nič več sledu o nekdanji ljubezni do Gastona.

Kakor gnul sad je bila ta ljubezen odpadla. Celo do svoje tkmice ni čutila več sovraštva; Atenaida se ji je skoraj smilila zaradi svoje neozdravljive zavisti. O njeni poroki ni izpraševala. Groficevega imena ni nihče izgovoril v njeni navzočnosti. Nepotrebna opreznost! Njeno srce ne bi zato nič hitreje bilo, tako se je vse v njej spremenilo.

Dolgo je trajalo, preden je mlada žena toliko okrevala, da je prvič vstala. A še takrat si je prisojala preveč moči: komaj je stopila na noge, je že omedlela in so jo morali takoj spet prenesti v posteljo.

V strahu, da se ne bi bolezen vrnila, je René spet zavzel svoje mesto ob bolniški postelji in ji je stregel z isto neutrudljivo in molčečno vdanostjo kakor tiste strašne noči po poroki.

Pet mesecev je bilo poteklo od njune poroke, ko se je lepega aprilskega dne prvič upala v spremstvu svoje matere in zveste Brigite na vrt. Le počasi je stopala okoli ribnika, boječ se, da je ne bi obšla ometica.

Kdor jo je takrat videl, kako nemočno hodi po peščeni poti, pač ne bi bil v njej spoznal nekdanje ponosne in krepke grofici. Črte njenega obraza so se omeščale in postale nežnejše, njene oči so krotkeje sijale, skratka postala je ženskejša in ljubkejša in njena lepota ni bila nič več tako stroga kakor nekoč.

Od tistega dne se tudi Renéjevo vedenje do nje ni več spremenilo. V navzočnosti drugih ljudi je bil ljubezniv in prijazen — ko sta ostala sama, ga je bila pa sama mrzlost, stroga vljudnost in resnost. Njegovo vedenje je bilo tako korektno in skrbno premišljeno, da je povsod veljal za vzor zakonskega moža in ni niti kontesina mati ničesar slutila. Le-ta se je glede na to, da je Klara že skoraj popolnoma okrevala, lepega dne odločila, odpeljati se v Pariz k svojemu sinu in pustiti mlado dva sama. V prestolnici si je namreč Oktavij ravno urejal odvetniško pisarno; svoj plemiški grb je bil kot prepričan demokrat vrgel v ropotarnico.

Klara je torej ostala sama s svojim možem, toda videla ga je samo pri jedi. Po večerji jo je peljal v salon, ostal tam nekaj minut, potem je pa vstal, ji želel lahko noč in se umaknil v svoj kabinet.

Nekega večera jo je prišla radovednost, kaj neki počne ves ta čas, ko ga ni na spregled. Ogrnila si je plašč in po tihem odšla ven, da bi ga opazovala iz parka. Videla je na zavesi razsvetljenega okna njegovo orjaško povečano senco, kako se je premikala sem in tja. René je počasi in brez prestopka hodil po sobi, zatopljen v svoje misli.

Klara se je vrnila v grad in se splazila v sobo poleg Renéjevega kabineta. Tam je prisluškovala korakom svojega moža, dokler niso utihnili. Takrat je bilo polnoči; ko so zamrli poslednji tresljaji zvona v vaškem zvoniku, je slišala, kako so se odprla vrata njegove spalnice in se je utrlil svetlobni pramen v špranji vrat.

O čem je le razmišljal, ko je tako po cele ure hodil sem in tja? Klara bi bila dala ne vem kaj, če bi bila mogla to izvedeti.

Nekega dne pa ni več strpela; ko se je René po svoji navadi hotel posloviti, ga je vprašala:

»Kaj neki počnete do polnoči! sami v sobi?«

Samosilnik je dejal: suženj ki se veselo pokori, služi sebi, ne meni!

R. Scheu.

15. nadaljevanje

V 10 minutah najfinejšo marmelado

iz ČREŠENJ, RDEČEGA GROZDIČJA, MALIN, MARELIC, SLIV in iz vseh drugih vrst sadja

VSE POTREBNE INFORMACIJE PRI DR. OETKER - MARIBOR

Enoten recept za marmelado iz kateregakoli sadja: 60 dkg sadja (stehtate ga, ko ste odstranili pečke in ga olupili), 50 dkg sladkorja, sok pol limone, 1 zavitek Opekto za 4 Din. Sadje umijte, potem na drobno razrežite, zmešajte dobro z vsebino zavojčka Opekto in kuhajte tako, da eno minuto vre. Potem šele dodajte sladkor in pustite, da vsa ta mešanica še pet minut vre. Gotovo! Zahtevajte pri Vašem trgovcu navodilo za uporabo!

Z Opekto prihranite tudi sladkor! Ker n. pr. brez Opekto: dobimo iz 2 kg sadja in 1 kg sladkorja samo 2 kg marmelade

z Opekto: dobimo iz 2 kg sadja in 2 kg sladkorja približno 4 kg marmelade

z Opekto

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Krivnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

19. nadaljevanje

»Zalno pismo?«
»Bržčas kakšno prosjačenje. Črni rob je prav gotovo samo zato, da bi vam erce omečal.«
»Napak!« je dejal Valgrand, ko je prebral pismo. »Poslušaj, pa ti bom še to prebral: Nocoj ste igrali vlogo morilca Gurna. Navdušena sem! Ne demaskirajte se in pridite to noč točno ob dveh v Messierjevo ulico številka 22. Ljubim vas, hrepenim po vas. Sežgite to pismo in ne povejte nikomur o vsebini! Nu, stari, kaj praviš?«
»Trapasto. Ali je pismo podpisano?«
»Da. Toda imena ti ne povem,« je ostro zavrnil Valgrand svojega služabnika. Prepovedal je pismo in ga vtaknil v prsni žep.
»No, tako radoveden pa spet nisem, gospod Valgrand!«
»Nalij rajši še kozareček, potlej grem. Prava sreča, da se še nisem preoblekel in demaskiral!«
»Pa menda res ne mislite iti...?«
»Kakopak, da pojdem! Takšne pustolovščine si človek ne more vsak dan privoščiti.«
»Brez šale... torej mislite resno?«
»Ce rečem, drži! Sicer pa to damo itak že poznam, videl sem jo že večkrat. V pomirjenosti ti povem, da je božanska... Ti bi že tekel, če bi te kaj takšnega doletelo!« je smeje se podražil svojega vdanega Charlota.
»Brrr!«
»Pač, pač. Kakšne oči ima, kako očarljive, čiste ko kristal...«
»Strela z jasnega, navdušeni ste ko kakšen petošolec!«
»Dobro zame, da se lahko še navdušim. Dokaz, da sem še mlad, Charlott! Kje pa je ta ulica?«
»Kakšna ulica?«
»Messierjeva kakopak! Brž pogledj! Charlott je poiskal v predalniku vodil po Parizu in začel listati.
»J... K... L... M... Ma... Me... za božjo voljo!«
»Kaj se je pa zgodilo? Ali mar prav ta stran manjka?«
»Ne, temveč prav v tej ulici je jetnišnica!«
»No in?«
»Glavna jetnišnica. Tam kjer zapirajo na smrt obsojene... jetnišnica, ki je tudi Gurn v njej zaprt!«
»Prava reč! Meni se zdi, da bom doživel nepozabno noč!«
»Hm, hm, meni ni ta reč prav nič všeč!«
»Zato bo pa meni bolj, kar zanesi se name. Hvala Bogu, da bo nocoj malo spremembe! Kraj sestanka, čudna ška želja, da naj pridem v Gurnovi maski... to je vse tako mikavno... Rečem ti, Charlott, ta ženska mora biti prava mazohistka! Takšna rafiniranost! To bo zame prava erotična senzacija. Daj brž moj klobuk. Hvala! — Stara sablja, do svidenja!«
»Do svidenja, gospod Valgrand!«

Zdajci je prebledel in vzkliknil:
»Za čas božji! Saj to je nemogoče!«
»Kaj pa?«
»Tak berite! Berite vendar!«
Vratar se je sklonil Charlottu čez ramo in bral neki članek, ki je Charlott nanj s prstom kazal.
»Tole vas torej tako razburja? Saj ste blede ko zid, Charlott! Meni se vidi, da Gurnu ne bo škodovalo, če mu bodo zadržali vrv okoli vratu. Da bi le vse lopove pobesili!«
Charlott je vstal. Po vsem telesu je drgetal.
»Charlott, ali vam je slabo? Ali ste bolni?«
»Ne, ne, samo utrujen sem preveč. Večkrat me tako prime, čez par minut bo že dobro... Malo mi je že odleglo.«
»No, samo da bi ne bilo nič resnega! Tak, lahko noč Charlott! Dalje moram; obhod sem šele začel!«
»Lahko noč, Jean!«

XXV
Izdaja

Hiša številka 22 v Messierjevi ulici je na pol podrtja; vlažna, umazana, grozljiva. Neki viničar, njen lastnik, je že zdavnaj izprevidel, da ne bo nikoli dobil najemnika. Zato je bil pred nekaj dnevi na moč presenečen, ko je dobil iz Pariza pismo od nekega gospoda Duranda s prošnjo, naj mu da hišo v najem, začasno samo za eno leto. Pismu je bila priložena najemniška pogodba in 1.200 frankov denarja. Viničar je pri priči podpisal pogodbo in jo s ključmi vred vrnil gospodu najemniku.

V veliki sobi prvega nadstropja je novi najemnik postavil pohištvo, ki ga je kupil na starini: staro preperelo zofo, dva ogoljena usnjata naslanjača, dva stola iz trstike in mahedravo mizo z neokusno okrašenimi nogami.

V tej neznansko prazni sobi je prebivala lady Belthamova noč od 17. do 18. oktobra. Na mizi je stal samovar, poleg njega čajne skledice, neokusna škatla za sladkor in siromašna petrolejka.

Lady se je živčno sprehajala po sobi gor in dol, zdaj je sedla v naslanjač, zdaj je spet skočila pokoncu in prisluhnila v grozljivo tišino; vsaki dve minuti je pogledala na zapesno uro, naposled je pa vsa izmučena legla na zofo...

V očeh ji je gorel vročičen ogenj, njen dih je bil sunkovit in nemiren. Včasih je poltiho sama s seboj govorila:

»Moj Bog, da bi le prišel. In če ga ne bo...«

Zdajci je zašušala šum pri vežnih vratih. Skočila je pokoncu in stekla na stopnišče: nič!

Ura je odbila že dve.

Lady Belthamova je stopila k oknu in strmela skozi molno umazano okno proti matični kaznilnici.

»Oh! Te strašne črne strehe! Strašne črne strehe! Do smrti jih ne bom pozabila!«

Petrolejka je čadasto svetila. Lady Belthamova je privila steno. V tistem trenutku je nekdo odprl vežna vrata; prižgal je vžgalico in tipaje lezel po stopnicah navzgor.

Lady je legla na zofo, obrniti vratom hrbet. Obraz je pokrila z rokami. Valgrand je stopil v sobo. Na prvi pogled je ugotovil, da gre prav gotovo za mazohističen aranžman; z zastrtim glasom je dejal:

»Prišel sem.«

Lady Belthamova je globoko vzdihnila. Skrila je obraz v blazino, potlej je pa vstala in v zadregi pogledala igralca v obraz:

»Hvala vam, gospod, da ste prišli!«
»Milostljiva, zahvali se vam moram, da ste me počastili... Toda vi drhtite, ali vas morda zebe, milostljiva?«

»Da, nekoliko me zebe,« je odgovorila lady in si ogrnila svileni ruto čez pleča.

Valgrand se je prepričal, da je okno dobro zaprto. Lady Belthamova je medtem naliha dve skledici čaja: »Gospod Valgrand, ali ne bi hoteli pri meni popiti malo čaja? To naju bo nekoliko pogrelo.«

Igralec je hvaležno prijel skledico in si mislil: »Glej, nekam domača že postaja.«

Hotel si je vzeti sladkorja, tedaj ga je lady Belthamova nenadejano prosila:

»Meni nikar ne dajte sladkorja; zmerom pijem grenak čaj.«

»Občudujem vas, da ste se temu privadili; jaz bi tega že ne zmoget!« je vpljudno odgovoril Valgrand in si nasul v skledico tri zvrhane žličke sladkorja. Lady ga je medtem zbegano opazovala.

Oba sta molče srebrala čaj.

Valgrand ni vedel, kako bi začel... »Zabava je malo šepava,« si je mislil, »in res sem zmeden ko kakšen petošolec, ki sme prvič... Prav psihološko moram začeti. Samo kako? Ali naj bom mar sentimentalen? Ali naj se pokažem sadista? Ali skesanega grešnika... Vrag sam si vedi, kakšnega bi me ta ženska rada videla?«

Poskusil bom oponašati Gurna... Vstajal je in pridružen začel:

»Na vaš klic, milostljiva gospa, je prišel na smrt obsojeni Gurn k vam, pretrgal je železne verige, razbil je klena vrata, skratka premagal je vse ovire — in zdaj je pri vas...«

»Nikar! Za čas božji, nehaite vendar! Molčite, prosim vas, da...«

Valgrand si je dejal: »Polomil sem ga! Nu, položimo drugo ploščo na gramofon...« In kakor da bi ponavljal besede, ki se jih je naučil na izust, je tiho dejal:

»Oprostite mi, oprostite mi vse, kar sem storil! Vaša brezmejna dobrotota gotovo ne bo mene, zavrženca, prezrla... Vem...«

»Tak molčite vendar! Niti besede več! Prosim vas, odidite!«

»Spet sem mimo ustrelil,« je mislil Valgrand. »Torej bo treba nekaj novega!«

Surovo je prijel lady Belthamovo za roko in dejal s hripavim glasom: »Kaj?! Še zmerom me nočes spoznati? Gurn sem! Morilec Gurn! Objel bi te rad! Moja moraš biti!«

Lady Belthamova se je jokavo branila:

»Ne! Prosim vas: ne! Zblaznela bom!«

Valgrand ni hotel nehati. Ponovil je z glasom, ki je v njem trepetala strast:

»Moja moraš biti!«

Do skrajnosti obupana je lady sunila igralca vstran:

»Proč! Surovež!«

Valgrand je stopil korak nazaj in ves zmeden obstal sredi sobe; lady se je stisnila v kot in samo malo je manjkalo, da ni omedlela.

Valgrand je izprevidel, da mu je namenila ta dama nekam čudno vlogo. Ni mogel razumeti, ali je bila to mar samo erotična predigra, ali je pa mar s svojim prostostvom damo res užalil. Naposled bi utegnila biti lady Belthamova celo blazna... »Milostljiva, poslušajte...« je nežno poprosil.

Lady je premagala svoje razburjenje, sedla na zofo in dahnila:

»Oprostite, gospod...«

Igralec Valgrand sem, saj o tem menda ne dvomite, milostljiva. Ne zamerite mi, da sem tako roboto nastopil, toda če ste pravični, boste priznali, da je vaše pismo krivo temu...«

»Kakšno pismo?... Da, da! Ne zamerite!«

»Bržčas ste precenjevali svoje sile, zdaj se vam zdim pa nemara podoben Gurnu? Prosim vas, nikar se me ne bojte!«

Valgrand je na skrivaj zazelhal in si mislil: »Čudno! Tako mi je, da bi rajši legel spat, ko pa da moram te dami rožice saditi...« Toda brž se je spet zbral in rekel na glas:

»Odkar sem vas prvič videl, vas ljubim... Verjemite mi, da vas res ljubim...«

»Molčite!«

»Molčim naj? Zdaj ko mi je vso da izpolnila moja najsrčnejša želja? Zdaj, ko smem sedeti ob vaši strani, ko smem z vami kramljati in vam božati mehko roko...«

Pri teh besedah je sedel tik lady na zofo, toda ona je brž vstala in tenko prisluhnila.

V zvoniku je odbilo štiri. Lady Belthamova je tesnobno vzdihnila in komaj slšno dejala:

»Ne morem več! Ne morem... To je preveč zame!«

Kakor ujeta srna je začela tekati po sobi gor in dol, zdajci je pa obstala pred igralcem in ga roteče prosi:

»Gospod Valgrand, pojdite od tod! Pri priči pojdite! Rotim vas, če verujete v Boga, odidite še to minuto iz te preklete hiše!«

Valgranda je v poslednjih minutah premagala neudržljiva trudnost. Samo še eno željo je imel: da bi mu ne bilo treba nič več govoriti, da bi se lahko zleknil na zofo... In bolj zaradi tega ko iz vpljudnosti, je odgovoril:

»Verujem v enega samega boga — in ta bog je bog ljubezni! Ta mi ukaže, naj še ostanem.«

Vsa iz uma je tedaj zavpila lady Belthamova:

»Človek božji, tak pobegnite vendar! Morda bo že čez minuto prepoznal! Več vam ne morem povedati! Izgnite! Ali ne slišite? Grenka resnica je! Prosim... pojdite!«

»Ostanem!« je lakonsko odgovoril Valgrand; tako je bil truden, da ni mogel več imeti oči odprti.

Lady Belthamova ga je stresala za ramena — toda zdajci je obupano pobesila roke. Zatekla se je v skrajni kot sobe in zamrmrala:

»Prepozno!«

Kljub nepomiljivi utrujenosti je Valgrand čutil, da eta ga prijeli za rame dve težki roki.

»Kaj naj pa to pomeni?« je prestrašeno vzkliknil in opotekaje se vstal. V tistem trenutku so mu že potegnili roke nazaj na hrbet in ga uklenili.

»Kakšne šale pa zbijate!« je ogorčeno zavpil. Obrnil se je in zagledal za hrbtom dva uniformirana jetniška paznika.

»Gremo, gremo, brž, brž... nimamo časa!« je dejal eden izmed njiju.

»Vse, kar je prav, toda takšne šale ob tej uri mi ne gredo v račun!« je srdito dejal Valgrand in se opotekel.

»Nikar toliko ne onegavite. Gremo!«
»Kaj vam pa prihaja na um?«

Starejši izmed paznikov je povzel z očetovskim glasom:

»Spametuj se, Gurn! Saj vidiš, da nama ne moreš uiti. Saj se mi smiliš, para uboga, toda midva ti nista sodila.«

»Kaj vruga pa hočete od mene? Saj vendar nisem Gurn! Kdo sta pa vidva?«

»Ne noruj se, Gurn. Saj veš kaj vse sva tvegala, ko sva te semkaj privedla. Ali nama hočeš mar s trmoglavostjo poplačati najino dobroto? Ne šali se, sicer te bova trše prijela. Si razumeš?«

»Pol ure sva vam itak navrgla; z damo smo se drugače zmenili!« je pripomnil mlajši paznik.

Valgrand se je zdajci posvetilo. Izprevidel je, da eta ta dva moža jetniška paznika. Ves obupan se je postavil v bran:

»Za božjo voljo, bedaka, ali mar mislite, da sem jaz res Gurn? Ne, prijateljčka! Poslušajte: igralce Valgrand sem! Vprašajte vendar to damo, ta vama bo potrdila, da sem Valgrand!«

Lady Belthamova se je delala, ko da ničesar ne sliši.

»Tak zinite že vendar!« je kričnil Valgrand.

Lady Belthamova je molčala.

»Milostljiva, ne razumem... ali pa nemara preveč razumem!«

Lady Belthamova ni trenila niti z očesom.

Igralec je ogovoril paznika:

»Sežite v moj žep, pa boste našli moje listine!«

»Poglej, Nibet!« je ukazal starejši.

»Daj no! Ponarejene listine dobi za sto frankov. Jaz že ne grem na led! Sicer pa niti listine nima v žepu.«

»Pač, v notranjem prsnem žepu mora biti!«

Nibet je znova segel v notranji prsni žep. Zaman. Ujezil se je:

»Zdaj pa konec komedije! Ali greste zlepa, ali ne? Zaradi vas nama ne kaže izgubiti službe. Naprejš!«

Jetniška paznika sta prijela Valgranda pod pazduho. Uboječ je bil tako utrujen in tako slab, da se sploh ni mogel postaviti v bran. Narobe. Paznika sta ga morala podpreti, sicer bi se ita bil sesedel.

Medtem ko sta ga peljala po stopnicah navzdol, je še zmerom z jokavim in trudnim glasom zatrjeval:

»Saj vendar nisem Gurn... ne, ne... jaz že ne...«

»Jezik za zobe!« ga je nadrl Nibet.

Charlott je začel pospravljati po sobi. Kimaje z glavo je godel predse: »Škoda, škoda! Takšen nadarjen umetnik — pa ga bodo babe izpridile!... Hm, v naglici je še rokavice pozabil...«

Nekdo je potrkal, in vstopil je gledališki sluga:

»večer! Ali lahko utrnem luči?«

Gospod Valgrand je itak že odšel.

»Da, odšel je,« je raztreseno odgovoril Charlott.

»Spet večer zmagovalja nocoj, kali?«

»Da, da, prekrasen večer.«

»Ali ste že brali davišno številko Capitala?«

»Imenitna kritika!«

»Hudimana, že zdaj?«

»Koliko, mislite, da je zdaj ura? Dve bo že kmalu!«

»Ali imate časnik s seboj?«

»Da. Prosim.«

»Prižgite si medtem cigareto!«

Charlott je ponudil vratarju škatlo cigaretami in se zatopil v branje.

V nepriliki!

Omara za obleke je skoro prazna. Dopust je pred vrati in za obleke ni preostalo mnogo denarja, pa bi vseeno bili radi na dopustu lepo in lahno oblečeni. Tedaj lahko pomaga samo eno. Kaj?

Kupite pri

TIVAR OBLEKE

Lady Belthamova se je opotekla k oknu, odprla ga je in prisluhnila v noč. Vrata kaznilnice so zaškrpala.

Se poslednjič je Valgrand trudno dejal:

»Saj vendar nisem Gurn!...«

Potlej je bilo vse tiho ko v grobu.

Lady je zaprla okno in se vsa zbila zvelkala do naslanjača.

Po tihem so se zdajci odprla vrata in iz teme je stopil Gurn v sobo.

»Maud!« je vzkliknil, »draga, draga Maud!«

Lady Belthamova ni odgovorila.

Skočil je k ljubici, toda ona je bila že omedlela.

V njeni ročni torbici je staknil kolinsko vodo. Nežno ji je otrl čelo in sence. Počasi se je lady spet zavedela.

»Gurn!... Ali si ti?... Hvala Bogu, da si tu!... Tako blizu mene... Gurn, preveč je bilo zame, omagala sem — in skoraj bi bila vse pokvarila... O, kako sem srečna, da si pri meni!... Jaj, kako strašno so bile te minute!... Da bi le v kaznilnici ničesar ne opazili!...«

Čeprav Gurn ni bil preveč prepričan, da se bo zamenjava posrečila, je vendar skušal Belthamovo pomiriti:

»Kaj še! Kdo neki bi prišel na tako misel? Paznika ničesar ne slutita — in tudi sicer bi držala jezik za zobmi. Valgrand je pa pil čaj s »sladkorjem!«

»Da, Tri žličke je vsul v skodelico. Kloral je skoraj malo prehudo deloval. Ze sem mislila, da bo kar tu zaspal.«

»Nu, potlej je vse v redu, Maud. Rešena sva!«

»Upajvala«

»Prav gotovo. Kar zanesi se. Zdaj se bom še obril in potlej odideva iz te vlažne bajte.«

Kurja očesa,

trdo kožo in zarasle nohte
vam brez bolečin odstrani-
mo ter noge strokovnjaško
zmasiramo v naši pedikuri.
Obiščite nas, prepričajte se!
Nega nog 10 Din!

Bata
Ljubljana, Selenburgova 7

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje
ste postreženi s
KURIVOM
pri trdkih

RUDOLF VELEPIC

trgovina s kurivom

LJUBLJANA VI.

Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus
stalni odjem.

MALI OGLASI

Mali oglasi socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekladi in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas štiro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštini nakaznici, po poštini položnici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znak obneme z naročilom.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din, davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

INTIMNI ZENSKI KOLEDAR, velikost notesa, 180 strani, mora imeti vsaka dozorila žena, da se pouči, kako se lahko brez fizične ali moralne škode na versko in medicinsko neoporečen način trajno izogiba spočetju. Po povzetju Din 20'-. Zaloge v Ljubljani: Kati Voda, Medvedova 8; dobi se tudi v Ucit. knjigarni in v trafikah nasproti »Rios«, Slamiča in v trafikah na Tyrševi c. 53.

POTNIKA Z AVTOM, ki potuje po Sloveniji in se ustavlja tudi po vaseh, prošim za obvestilo, če lahko vzame s soboj sopotnika in koliko računa kilometer. Dopolne prošim na spravo pod »Reklamna akcija«.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

MLAD SIMPATIČEN GOSPOD si želi znanja z ravno tako simpatično gospodico iz bolje družine, staro 20 do 25 let. Pogoj dobra vzgoja, plemenit značaj in inteligenca. Ponudbe na »Družinski tednik« pod šifro »Simpatično deklet«.

ZNANJA ŽELI po dopisovanju mlad gospod, srečanje postave, muzikalen, a sigurno bodočnostjo, z mlajšo gospodico, z nekaj kapitala in svrhu kasnejše živitve. Cenjene dopise na upravo lista pod šifro »Hrepenenje«.

MLADENIČ star 29 let, srednje postave, značen, samski, želi znanja z mlajšo gospodico. Ponudbe pod šifro »Sigurna eksistenca«.

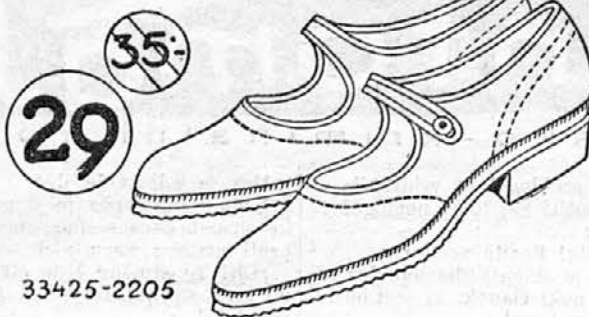
INTELIGENTNA GOSPODIČNA, idealna, poštena, želi vsled pomanjkanja znanstva tem potom spoznati premočnejšega gospoda v starosti od 30 do 40 let, plemenitega značaja, prijetne zunanosti in svrhu dopisovanja in event. skupni izletov. Široka diskretnost. Neanonimne dopise je poslati na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Sorodna duša«.

OČROMNO ZNIŽANJE CEN Bata

45305-2203

Vel. št. 35—42. Obutev za vsako priložnost... za delo na polju in doma, za pešhojo, za sport in igre, je ta platnani čevljev z neraztrgljivim gumijastim podplatom. Da omogočimo nabavo istih vsakomur, smo jim znižali cene od Din 25'— na Din 19'-. Otroški od št. 30—34 prej Din 19'—, sedaj samo Din 15'-. Moški od št. 43—47 prej Din 29'—, sedaj samo Din 25'—.

33425-2205

Močni, lahki za delo in štrpaci. Iz platna v beli, drap ali sivi barvi, z neraztrgljivim gumijastim podplatom. Hočemo omogočiti vsaki gospodinjki nabavo istih, zato smo jim znižali ceno od Din 35'— na Din 29'—.

35644-31

Vel. št. 35—38. Za turiste, bicikliste, skaute, za vsako delo na polju in za živahne otroke je najmočnejša, najudobnejša in najsigurnejša naša »Sportka«, izdelana iz krepkega platna z gumijastim nazobčanim podplatom. Znižali smo ceno od Din 35'— na Din 29'—, da damo vsakomur možnost, da si jih nabavi. Otroške od št. 30—34 prej Din 29'—, stanejo sedaj samo Din 25'—, Moške od št. 39—47 prej Din 39'—, sedaj samo Din 35'—.

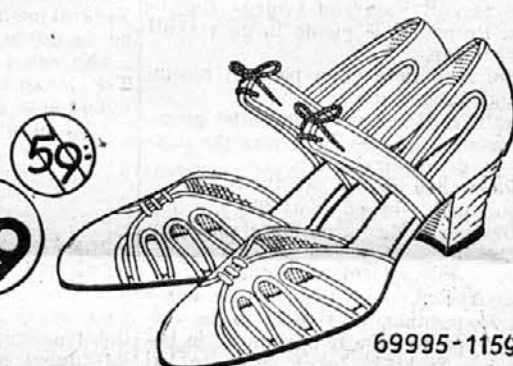
62895-9193

Najnovejši model. Čevljevski iz belega lanene platna, modro kariran vzorec. Prej Din 49'—, sedaj samo Din 39'—.

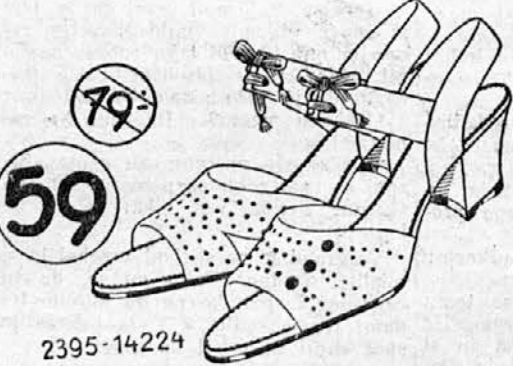
70995-9134

Najnovejši model. Čevljevski iz belega lanene platna, modro kariran vzorec z ravno odsekanim vrhom podplata. Prej Din 59'—, sedaj samo Din 39'—.

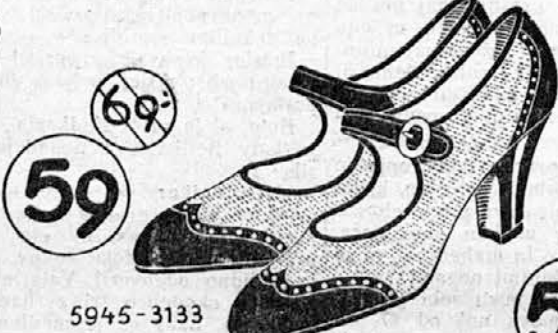
69995-1159

Za odpočitek nog, lahek, udoben in eleganten letni čevljevski iz belega lanene platna. Znižali smo jim ceno od Din 59'— na Din 49'—.

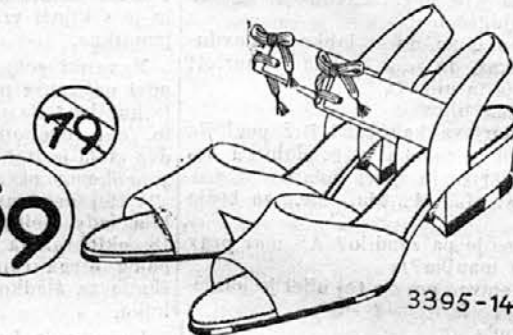
2395-14224

Model z Jadrana. Krasen čevljevski iz belega nubuk usnja z usnjenim podplatom. Sedaj jih lahko kupite samo za Din 59'—, dočim so stali prej Din 79'—.

5945-3133

Eleganten čevljevski k letni obleki. Kombinacija semisa z lanenim platnom. Napravi nogo majhno in elegantno. Prej Din 69'—, sedaj stanejo samo Din 59'—.

3395-14224

Model iz Nizze za elegantno damo. Prej Din 79'—, sedaj samo Din 59'—.

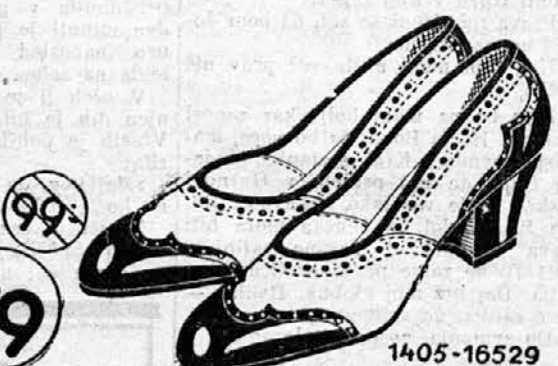
1195-9552

Za družbo, popoldne in večer. Kombinacija lanene panama in modrega semisa. Prej Din 79'—, stane sedaj samo Din 59'—.

5905-3141

Eleganten čevljevski za letno toaletto. Kombinacija rjavega semisa in drap meliranega lanene platna, z visoko peto in usnjenim podplatom. Prej Din 69'—, stanejo sedaj samo Din 59'—.

1405-16529

Za večer, za ples in promenado lepi čevljevski iz belega nubuk usnja, kombinirani z lakom. Ceno smo jim znižali od Din 99'— na Din 79'—.

MLAJSI ENERGIČEN mladenič išče znanja z mladenko srednje postave, ki ima 15—20.000 dinarjev v svojo sigurno eksistenco za celo bodočnost. Zanimje po sporazumu takoj. Dopolne na upravo »Družinskega tednika« pod »Iskrena ljubezen«.

DVIGNITE PISMA V UPRAVI: »Pomlad 24'—« »Tri mušketir« — »Lepši dnevi« — »Sorodna duša« — »Marjetice«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore«. 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40'—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 84.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlo rjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zagotovljena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30'—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 84.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljše in najzanesljivejšo sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zanemarni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom stane Din 30'—. Naroča se pri: Nobilior-parfumeriji, Zagreb, Ilica 84.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30'—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 84.

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POHISTVO. Več šperanih sob na zalogi, orehova korenina, od 3.400 Din naprej. Kuhinjske kredence od 370 Din naprej pri Lauroš D. Wolfova 12.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudne Marije z Brezlj. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela taka ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebna privlačnost je Marija, ki gleda izza Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107'—, Din 95'— in Din 87'—. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Še priporočam Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fuzine.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

STALNO STANOVANJE (ščejo tri odrasle osebe; večjo sobo, kuhinjo, širamo in priklino. Naslov v upravi »Družinskega tednika«.

Ženitve

Vsaka beseda 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SIMPATIČNO GOSPODIČNO, dobro gospodinj, staro 20 do 21 let, vajeno vodstva večjega gospodinjstva in ki je želela na kmeth ter ima po možnosti tudi doto. Išče za svojega sina na veliko posestvo. Dopolne na upravo pod »Delavne roke, plemenit značaj, Diskretna častna zadeva«.